

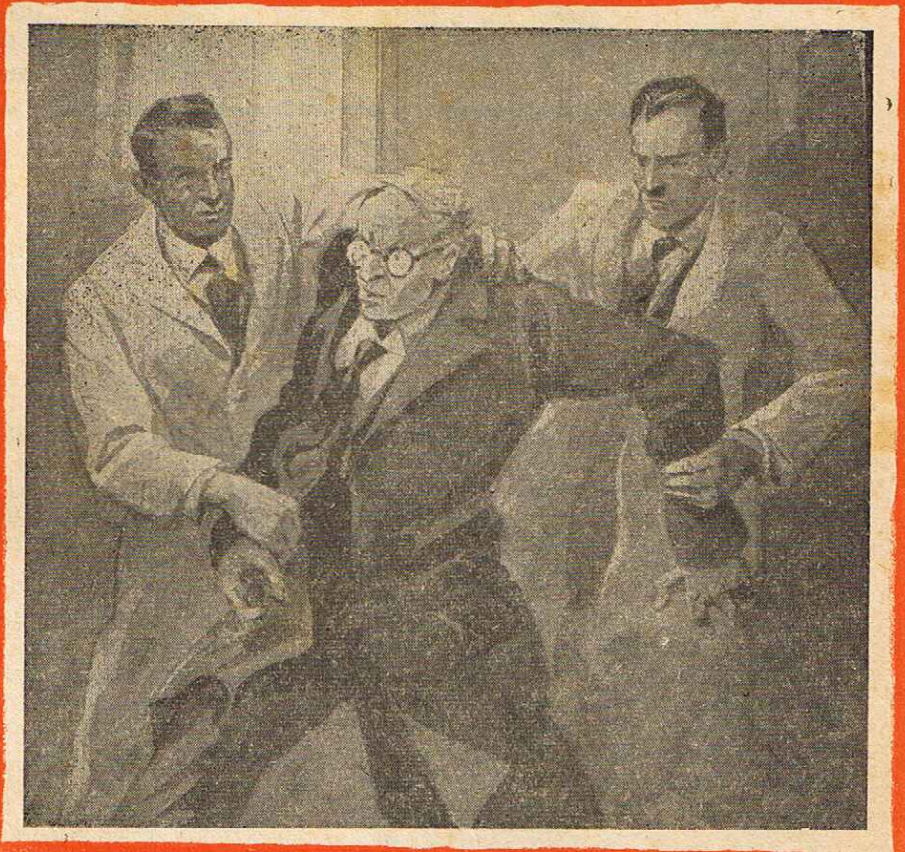
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE BANKIER UIT PARIJS

N° 2238

WEKELIJKSE AFLEVERING

Nederland: 40 Ct.

Eik nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Bankier uit Parijs

HOOFDSTUK I

DE BEDRIEGER BEDROGEN

De avond daalde en hulde de wereldstad Londen in een schemerachtig licht. Op alle pleinen en in alle straten pinkten de lichten op en weldra was het werk van de zon door electriciteit vervangen.

Het duurde niet lang, of het Thames-Embankment, de beroemde kade der hoofstad van Groot Brittanië, straalde in duizend lichten, die de grillige contourlijnen volgden van de oude rivier de Thames, waaraan de prachtige gebouwen van het Lager- en Hogerhuis liggen.

Nu het geheel avond geworden was, straalde er uit de talrijke vensters van dit imposante gebouw een zee van licht,

dat tot de andere oever aller ogen tot zich trok.

Er waren nog meer gebouwen aan deze kade hel verlicht en onder deze vele was de verlichting van het wereldberoemde Hotel-Cecil wel een der schitterendste.

De hall, gedeeltelijk van marmer, gedeeltelijk van fraai gekleurde en geglazuurde tegels, was met planten en varens, met kristallen kronen, tapijten en schilderijen versierd, terwijl tal van gemakkelijke clubstoelen de binnentredende en vermoeide reiziger een gemakkelijk zitje boden.

In de hall liepen tal van kellners in zwarte rok en witte das heen en weer

om de dranken en spijzen aan de gasten te brengen.

Buiten de hall, maar nog in de vestibule, vlak achter de grote draaideur, stond de lange, dikke gestalte van de portier, een zwaarlijvig, gewichtig man, die het eerst de gasten opving, hen tazeerde en onmiddellijk wist te vertellen of er elementen onder waren, welke men in dat deftige hotel liever niet, dan wel zag.

Toen het buiten volkomen donker was geworden, scheen het wel alsof het elektrische licht nog witter en nog verblinderder straalde.

En op dat uur kreeg de portier ook wat te doen. Er scheen een trein aangekomen te zijn, die passagiers meebracht van het vasteland, want verschillende automobielen, zowel van particulieren als gehuurde taxi's, hielden voor de brede trappen van het gebouw stil. Weldra trad een stroom reizigers de hall binnen om aan een der ruime « desks », zoals de toonbanken heten, waar nieuwe logeergasten worden ingeschreven, een kamer of suite te bespreken.

Onder de zo juist aangekomen reizigers bevonden zich ook twee heren, die in een grote limousine waren komen aanrijden en die, nadat zij uitgestegen waren, de chauffeur enige woorden hadden toegevoegd in een taal, die voor de omstanders onverstaanbaar was.

De menigte, die altijd te vinden is waar rijkdom en weelde schittert, ontbrak ook hier niet en de leeglopers en nietsdoeners, die zich voor de stoep treden hadden verzameld, wisten niet waar het eerst naar te kijken, naar de twee elegant geklede heren of naar de reusachtige chauffeur, die in zijn eenvoudige, maar keurige livrel een geweldige indruk op hen maakte.

Veel tijd had men hier echter niet toe, want nadat de heren uitgestegen waren en de chauffeur iets hadden toegeroepen, was de fraaie automobiel geruisloos, doch in snelle vaart weggereeden.

Toen het steentjespubliek daarna de ogen wendde naar hen, die uitgestegen waren, konden zij nog net waarnemen,

dat de heren, van wie de ene donker, lang en slank en de ander blond, gezet en iets beneden de middelbare lengte was, zeer chic gekleed waren.

Meer viel er niet op te merken, want toen men het bovenstaande had geconstateerd, verdwenen beiden door de grote draaideur en werden in de stroom van nieuw aangekomen reizigers opgenomen.

De portier boog diep voor het tweetal en wenkte een met honderden knopen bezaaide liftjongen, die voor de bagage, welke nog op de stoep treden stond, moest zorgen.

Nu beiden aan de grote toonbank, onder het helle elektrische licht stonden, was er goed gelegenheid hen eens op te nemen.

De lange, slanke man was donker van tint; had glanzend zwart haar, keurig in het midden gescheiden.

Hij had een fraai besneden gelaat, maar het meest opvallend waren toch wel zijn ogen, die blauwgrijs van kleur waren en somtijds met een harde staalglans konden schitteren.

Hij was van middelbare leeftijd. Het zwarte haar begon aan de slapen enigszins te grijzen en bij de ooghoeken vertoonden zich talloze kleine rimpeltjes.

Hij was gekleed in een fraai gesneden reispak, dat wonderwel om zijn volmaakte gestalte paste.

Rustig stond hij tegen de toonbank geleund en streek nu en dan eens over het kleine, zwarte, welverzorgde puntbaardje, dat zijn kin en wangen bedekte.

Zijn metgezel was eveneens chic en knap, maar toch in uiterlijk een groot contrast.

Zijn gestalte was eer klein, dan middelmatig te noemen en hij zweemde enigszins naar corpulentie. Hij had blauwe ogen van een veel donkerder tint dan zijn metgezel, terwijl zijn haren ietwat krulden en ook in kleur verschilden.

Hij was blond. Zijn gelaat was gevuld en als hij lachte, hetgeen hij veel deed, vertoonden zich een paar kuiltjes in zijn gevulde wangen, ook droeg hij een klein puntbaardje.

Zoals de heren daar stonden zou men hen gehouden hebben voor een paar gentlemen, die enige dagen in Londen kwamen doorbrengen.

Ofschoon hun landaard niet dadelijk uit hun uiterlijk bleek, viel het toch niet moeilijk in te zien, dat beiden Frans en waren, daar hun Engels niet vlot en met een zuidelijk accent werd gesproken.

De étagekellner, die dit aanstonds bemerkte, haastte zich dan ook een der chefs te roepen, die deze taal machtig was en nu vlotte het gesprek schitterend.

Binnen enkele minuten waren de reizigers een paar fraaie vertrekken toegevoegd, waar ook spoedig hun bagage arriveerde.

Niet zodra waren de koffers gebracht en de deur achter de kruiers gesloten of de oudste en langste der twee ging bedaard naar de deur en draaide met een energieke beweging de sleutel in het slot om. Ook de grendel liet hij werken.

Terwijl hij dit deed, begaf de andere zich in het midden van het vertrek, wierp zich op de knieën en keek onder alle meubelen.

De andere opende vervolgens de kasten, klopte zacht tegen de muren, kortom deed alles wat iemand zou doen, die zijn omgeving niet vertrouwt.

Toen dit was afgelopen, wierp de oudste de vensters open en keek naar buiten.

Met een breed gebaar zijner armen riep hij zijn metgezel aan zijn zijde.

— Wat zeg je daarvan? zei hij, thans in onberispelijk Engels, welke taal hem niet de minste moeite scheen te kosten, wel, wat zeg je daarvan, Charles, is dat geen prachtig uitzicht en niet volkomen een man als ik ben, waardig. Het lijkt waarachtig wel alsof ze het voor Lord Edward Lister, voor de Grote Onbekende hebben uitgezocht! Ha! Ha! Ha!

De spreker liet een vrolijk welluidend lachen horen, hetwelk zijn metgezel met angst en vrees scheen te vervullen. Hij legde de handen op zijn lippen, riep een paar maal: Sssst! Sssst! en keek zijn metgezel smekend aan.

Het leek wel alsof dit de aangesprokene prikkelde, in plaats van kalmeerde, want nogmaals liet hij het vrolijke gelach horen, ging naar de kleine, blonde, jonge man toe en klopte hem vertrouwelijk op de schouders.

— Kom, kom, amice, zei hij en zijn stem klonk bemoedigend, je moet niet zo bang zijn. Je bent nu al zo lang mijn vriend, dat ik wel gedacht had, dat je nu zoetjesaan geen vrees meer kende en bovendien... we zijn volmaakt veilig.

Je hebt toch zeker wel gemerkt, niet waar? dat ik me voor iedereen heb gehouden alsof ik Fransman was en slechts moeilijk Engels sprak. Iedereen houdt me dus voor een vreemdeling en zal zeker in mij niet de Gentleman-Inbreker vermoeden, ook niet als ik er over spreek, want vergeet niet, ik ben nu zo zoetjesaan een publiek persoon geworden. Alle kranten spreken over mij, zoals over een beroemd generaal of diplomaat wordt gesproken, zodat het niemand verwondering kan baren, dat een Fransman, die pas in Engeland is gearriveerd, over die beruchtste aller misdadigers spreekt.

— Misdadiger? vroeg de jongste met opgetrokken wenkbrauwen.

— Zeker, waarom niet, Charles? hernam de toegesprokene. Iedereen houdt ons daarvoor. Je schijnt te denken, dat men onze vermomming zou kunnen doorzien, waaraan ik echter zo vrij ben te twijfelen. Zeg eens eerlijk, zou jij, wanneer je me niet kende, vermoeden, dat dit baardje vals is. En wees eens oprecht, kijk eens in de spiegel en vertel of je kunt zien, dat het blonde baardje, je niet als gegoten zit en in de verste verte niet lijkt op hetgeen het is, namelijk wat valse haren.

De ander bekeek zich in de spiegel en knikte toen toestemmend met het hoofd.

— Inderdaad, je hebt gelijk, Edward, maar je moet het me maar niet kwalijk nemen als ik af en toe een beetje angstig ben.

— Komaan, hernam de ander, dat mag ik horen en nu, doe me het genoegen en bal even de kellner om het

vreemdelingenboek te brengen, dan zullen wij onze namen eens volgens alle regelen der kunst in dat fraaie register, dat de politie zelfs in de deftigste hotels, dus ook hier, geregeld komt controleren, gaan inschrijven.

Hoe heet ik ook weer? O, ja, Gaston Durand, bankier te Parijs en jij bent mijn particulier secretaris, Henri Ricold. Die namen zullen we eens netjes inschrijven.

Na dit gezegd te hebben, wreef de vreemdeling eens duchtig in zijn handen en begon in afwachting van het gevraagde vreemdelingenboek in de kamer op en neer te lopen.

Onze lezers zullen reeds onmiddellijk begrepen hebben, dat de zo juist beschreven vreemdelingen inderdaad niemand anders waren dan John Raffles, de beruchte Gentleman-Inbreker, anders genaamd Lord Edward Lister, de Grote Onbekende en zijn vriend en factotum Charles Brand.

Reeds lang droeg eerstgenoemde deze naam, waar hij trots op was. Ofschoon reeds onnoemlijk rijk, was hij er nog steeds op uit sommige rijkaards, van een gedeelte van hun rijkdom te ontlasten, om daarna weer het een of ander weeshuis, ziekenhuis of andere inrichting van openbare liefdadigheid te verrassen met een gift in contanten, die genoemde instelling er weer voor een tijdje bovenop hielp.

Bij dat werk werd hij op uitstekende wijze geassisteerd door Charles Brand zijn vertrouwde medewerker en vriend, die hem niet alleen op bijna al zijn tochten vergezelde en deel nam aan al zijn avonturen, maar ook de rol van secretaris vervulde door de correspondentie te voeren van zijn vriend, diens boeken bij te houden en nog duizend en één andere zaken te verrichten, waarvoor Raffles gewoonlijk geen tijd had en die hij volkomen aan Charles, zoals hij zijn vriend noemde, toevertrouwde.

Intussen werd het vreemdelingenboek gebracht en de kellner, die reeds de nodige instructies had ontvangen, zorgde er voor de beide heren in het Frans toe te spreken. Daarna bestelde Raffles voor hem en zijn vriend een keurig diner

dat zij beneden in de restauratiezaal gebruikten en begaven zich vervolgens weer naar hun kamers.

Toen zette Raffles en Brand zich op een grote divan, die in een der hoeken van het fraai gemeubelde vertrek stond.

— Laat ons nu eens zien, aldus begon Raffles, terwijl hij zijn knieën over elkaar sloeg en een sigaret aanstak, waarna hij een keurig gebonden notitieboekje uit zijn binnenzak haalde.

— O, ja, dat is waar ook. Wij gaan naar die mooie mijnheer Collgate, de juwelier in Holbornstreet en zullen eens zien of we die waardige sinjeur niet kunnen dwingen mij vergoeding te geven voor de valse stenen, die hij mij enige jaren geleden in de handen heeft geduwd en voor echte stenen heeft laten betalen.

— Hoe wil je dat doen? vroeg Brand, terwijl hij eveneens een sigaret aanstak. Zou je beter doen met de nacht af te wachten, want ik veronderstel, dat je het liefst dit karweitje opknapt als mijnheer zelf er niet is om het te betalen.

Raffles begon te lachen en sloeg zijn vriend lachend op de knie.

— Mis, beste jongen, mis. Dat heb je nu eens bij het verkeerde einde. Ik ben er, integendeel, zeer op gesteld, dat onze waarde heer Collgate er bij tegenwoordig is. Ik ben helemaal niet van plan hem te beroven, maar stel me voor, een bedrag ongeveer gelijkstaande aan dat, wat hij me de vorige keer door valse stenen te geven, benadeeld heeft.

Brand keek zijn vriend met een paar verwonderde ogen aan en kon niet nalaten te zeggen, dat hij er aan twijfelde of genoemde heer Collgate daar wel voor te vinden zou zijn.

— Ik wil graag aannemen, dat Collgate, als hij wist wie ik was en wat ik van plan ben, ons ongetwijfeld zijn medewerking niet zou verlenen, maar ik ben niet van plan hem hierover in te lichten. Maar kom, laten we niet langer praten, maar tot daden overgaan. Ga je mee?

De beide vrienden maakten zich gereed om uit te gaan, daalden de in een zee van licht schitterende marmere

trap af, gingen de hall door, overhandigden de klerk de sleutel van hun kamer en stonden juist op het punt de grote draaideur door te gaan, toen Raffles zich bedacht, op zijn schreden terugkeerde en de klerk vroeg of er misschien ook brieven voor hem waren gekomen.

De klerk zocht even in een grote stapel enveloppen van allerlei kleur en formaat en viste er toen een stuk of acht uit, waarvan hij de adressen nog eens nalas en vervolgens aan Raffles overhandigde.

Deze bedankte de man en stak de brieven, zonder ze in te zien, in zijn binnenzak.

Hierop wenkte hij een toesnellende piccolo en gelastte hem een taxi te roepen. De knaap voldeed met grote snelheid aan het ontvangen bevel, streek dankbaar de meer dan royale fooi op, die Raffles hem in de hand drukte en sloeg het portier van de taxi achter de beide heren dicht.

Het eerste wat Raffles deed, nadat de taxi zich in beweging had gezet, was de zo juist ontvangen brieven uit zijn zak te halen en ze voor de verwonderde ogen van zijn vriend in duizend stukjes te scheuren, zonder zich ook zelfs maar de moeite te geven ze te openen.

Charles Brand was hierover zo verwonderd, dat hij de eerste ogenblikken geen woorden kon vinden en zijn vriend met open mond bleef aanstaren.

— Charles, zei Raffles lachend, je moet toch beslist die gewoonte om me met open mond aan te staren, als je iets niet begrijpt, afleren.

— Ja, maar beste Edward, neem me niet kwalijk, ik begrijp ook werkelijk niet wat je in 's hemelsnaam bezielt om de brieven, die je zo juist ontvangen hebt, te verscheuren zonder ze te lezen. Je kunt toch niet weten wat ze bevatten.

— Dat weet ik wel, amice.

Wederom keek Brand op.

— Weet je dat wèl? Hoe kan dat nu? Je verscheurt ze onopengemaakt.

— Het is ook niet nodig, dat ik ze openmaak, beste jongen. Die brieven zijn geen brieven. Het zijn slechts enveloppen, waarop ik zelf de adressen heb

geschreven en waarin ik niets anders heb gedaan dan enkele velletjes blanco papier.

— Dus je hebt die brieven aan je zelf gestuurd?

— Precies, amice. Dat heb ik gedaan om de mensen, wat men noemt, een weinig zand in de ogen te strooien. Het is voor het slagen van de zaak, waarop wij thans uitgaan, beslist nodig, dat men goed weet, dat ik een Frans bankier ben. Men heeft mij in het hotel slecht Engels en zeer goed Frans horen spreken; men heeft mijn naam in het vreemdelingenregister kunnen bestuderen en de klerk kan getuigen, dat hij verscheidene brieven onder mijn aangenomen Franse naam voor mij heeft ontvangen. Ik heb dus verschillende pijlen op mijn boog in de vorm van mensen, die ten allen tijde bereid zullen zijn desnoods te zweren, dat ik Gaston Durand, bankier te Parijs ben. Gesnapt?

Brand knikte, in nadenken verzonken, met het hoofd en zweeg.

Daar ook Raffles in gedachten verdiept scheen, werd het verdere gedeelte van de rit in stilzwijgen afgelegd.

Na een poosje hield de taxi voor een grote, mooie winkel stil en beide heren stapten uit, gaven de chauffeur behalve de vracht nog een flinke fooi en stapten de winkel binnen.

Onmiddellijk kwam een lange, jongeman naar hen toe en vroeg hen in het Engels wat er van hun dienst was.

Raffles had onmiddellijk weer de nodige moeite met deze taal en liet, door zich enige Franse woorden te laten ontvallen, duidelijk blijken, dat hij Fransman was. Hij wist echter de bediende duidelijk te maken, dat hij enige diamanten en paarden verlangde te zien, daar hij van deze kostbare juwelen een halssieraad voor een dame wenste te laten maken.

De eigenaar van de zaak, juwelier Collgate, kwam nu zijn kantoor uit.

De ondervinding had hem geleerd, dat chic geklede heren of heel rijk zijn of bedriegers.

Zijn alle mensen, die in het juweliersvak zijn, enigszins wantrouwend, Collgate was het in hoge mate, omdat hij

steeds aan het spreekwoord: Zo de waard is, vertrouwt hij zijn gasten, moest denken.

Hij was namelijk zelf niet te vertrouwen. Hij was ontegenzeggelijk een goed vakman, die onmiddellijk een valse steen al was die ook nog zo mooi nagemaakt, van een echte kon onderscheiden. Maar de ondervinding had hem ook geleerd, dat deze eigenschap betrekkelijk zeldzaam is en dat er vele mensen zijn, die dat absoluut niet kunnen.

Hij had hiervan dan ook gebruik gemaakt om klanten valse stenen voor echte te verkopen. Hij had op deze wijze reeds een aardig sommetje in de wacht gesleept.

Hij wilde thans het terrein eens verkennen en kwam, in zijn magere handen wrijvend, naar de beide heren, in wie hij een paar goede klanten verwachtte, toe.

— Goede avond, gentlemen, zo begon hij, waarmede kan ik u van dienst zijn?

Raffles herhaalde zijn vraag en nu gaf Collgate zijn bediende een teken om een stalen cassette, die propvol met diamanten zat, uit de brandkast in zijn privé-kantoor te halen.

Toen deze kwam, nam hij haar in zijn bevende gierenklauwen.

Hij opende met een klein sleuteltje dat hij aan een grote bos in zijn zak droeg, het deksel en nu werd de prachtigste en grootste verzameling edelstenen die de vrienden ooit bij elkaar hadden gezien, zichtbaar.

Niet alle waren van dezelfde kleur. Sommige straalden in alle kleuren van de regenboog. Dat waren de zogenaamde witte diamanten van de mijnen uit Zuid-Afrika, maar er waren er ook, die met een blauwe en rode of een amberkleurige glans gloeiden.

Zij waren alle naar grootte en kleur in verschillende hokjes gesorteerd en vertegenwoordigden een enorme waarde.

Toen de beide vrienden er een blik op wierpen konden zij een kreet van verrassing nauwelijks bedwingen. Het was dan ook een prachtig, zeldzaam gezicht.

Collgate genoot even van de verbazing zijner klanten, nam toen een eigenaardig gevormd stalen pincet en klemde daartussen een steen met een paar stalen schroefjes vast, tot het juweel onwrikbaar vast zat en overhandigde het toen aan Raffles.

Tenslotte gaf hij te kennen, dat hij de steen wilde kopen en vroeg om er nog meer te zien.

Collgate, die niets verdachts bij de vreemdelingen merkte en in Raffles volstrekt niet de heer herkende, die hij enige jaren geleden voor een groot bedrag aan valse stenen had opgelicht, werd nu ijselijk beleefd, daar hij een goed handeltje rook.

Hij liet onder de echte ook een paar valse zien en toen hij zag, dat de vreemdeling dit blijkbaar niet merkte, nam hij zich voor er enige van dat soort tussen te doen.

Toen de diamanten alle uitgezocht waren, vroeg Raffles naar parelen en ook van deze kostbare juwelen zocht hij er een aantal uit.

De uitgezochte kostbaarheden werden op een hoopje gelegd, om ze straks gemakkelijk te kunnen verpakken.

Maar het bleek Collgate weldra, dat zijn klant niet van plan was het gekochte mede te nemen.

— Ge wilt zeker wel zo goed zijn de uitgezochte juwelen vanavond nog te laten bezorgen aan hotel Cecil, Thames-Embankment, waar ik logeer. Mijn naam is Gaston Durand, bankier te Parijs. Als ge die naam noemt, zal men u of uw bediende direct bij mij toelaten en zal ik u het bedrag der rekening gelijktijdig voldoen.

Raffles had deze woorden op onverschillige toon uitgesproken en maakte aanstalten om de winkel te verlaten.

De juwelier sloot het stalen kistje zorgvuldig met zijn sleutel af, deed de uitgezochte diamanten en parelen in een étui, dat hij in zijn zak stak met de bedoeling het, zodra hij kon, in zijn brandkast te bergen en kwam van achter de toonbank te voorschijn om zijn deftige klanten naar de deur uitgeleide te doen.

Bij de deur aangekomen, draaide Raffles zich nog eens om en zei: Maar wilt u er voor zorgen niet later te komen dan tien uur, want ik wens mij tijdig ter rusta te begeven, daar ik morgenochtend vroeg weer naar Parijs terug ga, waar dringende bezigheden mij roepen.

Collgate boog als een knipmes en hield de deur voor de twee heren open, welke hij pas dicht deed, nadat zij de stoep waren afgedaald.

Collgate begaf zich nu naar zijn kantoor en gaf zijn bediende bevel de luiken te sluiten. Intussen stortte hij de uitgezochte diamanten op zijn schrijftafel, woog ze alle afzonderlijk en schreef een rekening uit op naam van Monsieur Gaston Durand.

Toen dit afgelopen was, haalde hij uit een verborgen vak van zijn lesse naar een kistje te voorschijn, dat bij opening eveneens diamanten en parelen bleek te bevatten. Deze juwelen waren echter niet echt, maar alle zeer kunstig geslepen van kwarts, zodat er werkelijk een kennersblik voor nodig was om ze van echte te onderscheiden. Hij nam nu van de uitgezochte diamanten een paar weg en ook van de parelen en zocht onder de valse enige uit, die sprekend op de echte geleken en deed die in een étui. Dat étui pakte hij in en stak het in de zak. Vervolgens begaf hij zich naar de winkel, waar zijn bediende gereed stond om naar huis te gaan.

— Waarde Bertram, aldus sprak de juwelier zijn bediende aan, ik ga nu naar boven om te souperen en zal daarna het étui met de uitgezochte juwelen naar Hotel Cecil brengen. Ik zou graag willen hebben, dat je mee ging. Wees zo goed en kom me om half tien aan mijn woning in Wallstreet afhalen.

Daar Collgate zijn personeel gewoonlijk niet al te welwillend toesprak, maar thans zeer beleefd en vriendelijk was, gevoelde de arme Bertram zich daardoor zeer gevleid en beloofde op tijd aanwezig te zullen zijn.

Om tien uur meldden beiden zich dan ook bij de portier van Hotel Cecil aan.

Enkele ogenblikken later werden zij in een antichambre van de grote eetzaal toegelaten.

Het duurde niet lang of Collgate kreeg Raffles in het oog en hij verbaasde zich over het gemak en de élégance, waarmede deze en zijn secretaris zich in dit deftige publiek bewogen. Ook merkte hij op, dat zijn klant door verschillende voornamen personages werd gegroet, zodat hij bijna de volkomen zekerheid had met deftige en volkomen eerlijke lieden te doen te hebben.

Hij hoopte nu in stilte, dat zijn klant niet over de nodige kennis van edelstenen mocht beschikken, zodat hij eens een extra goede slag kon slaan.

Het duurde enige tijd voor de heer Durand en zijn metgezel van tafel opstonden, maar eindelijk toch bediende de kellner hen van geurige havana's en kwam het tweetal rechtstreeks naar de juwelier en zijn bediende toe.

Na de begroeting stelde Raffles voor naar zijn kamer te gaan op de eerste étage, waar men rustiger zou kunnen praten.

Aan deze wens werd voldaan en weldra zat het viertal om de kleine mahoniehouten tafel geschaard.

Raffles vroeg nu nogmaals de uitgezochte diamanten en parelen te zien en haalde een grote loupe te voorschijn om de juwelen te onderzoeken. Toen Collgate dat zag, brak het angstzweet hem uit.

Maar dit alles baatte niet. Raffles haalde de valse exemplaren één voor één te voorschijn en legde ze apart.

— Ik geloof, dat er met het étui een vergissing heeft plaats gehad, waarde heer, aldus begon Raffles, terwijl hij de valse stenen naar Collgate toeschoof. Bekijk dat stelletje eens goed en ge zult moeten erkennen, dat hoewel ze zeer fraaie imitaties kunnen worden genoemd ze geen cent waard zijn. Het zijn valse stenen.

Collgate veinsde de grootste verbazing, bekeek de naar hem toegeschoven stenen eveneens onder de loupe, maar het eindresultaat was, dat hij moest erkennen, dat er waarschijnlijk een ver-

gissing had plaats gehad, daar de stenen inderdaad vals waren.

— Nu, een vergissing kan bij de beste gebeuren, zei Raffles met een ironisch lachje. Het beste paard struikelt wel eens, zullen we maar denken. Ik wens die valse exemplaren, zoals van zelf spreekt, niet te behouden en zal mijn verzameling, die zich in dit étui bevindt, wel verder in Parijs aanvullen. Wees zo goed en geef mij uw rekening.

Collgate haalde deze te voorschijn, schrapte het bedrag van de vals gebleken juwelen uit en kwam toen tot de niet geringe som van achttienduizend pond sterling.

Raffles nam de rekening zonder blikken of blozen aan, keek even naar het eindcijfer en vouwde de rekening toen op, om deze in zijn portefeuille te bergen. Vervolgens haalde hij zijn cheque-boekje te voorschijn benevens een gouden vulpen en begon het bedrag in te vullen. Met een vaste hand tekende hij onderaan zijn naam: Gaston Durand, welke hij met een sierlijke krul onderstreepte.

Onder deze bedrijven had de juwelier met een beteuterd gezicht staan toekijken. Ongetwijfeld had hij niet aan een cheque, maar aan contant geld gedacht, zodat dit een zichtbare tegenvaller voor hem was.

Toen Raffles klaar was met schrijven en wat zand over de inkt uitstortte om deze sneller te doen drogen, waagde hij het zijn klant toe te spreken.

— Pardon, monsieur, zo begon hij. U moet mij ten goede houden, dat ik u de juwelen pas kan overhandigen, nadat ik het bedrag, dat op de cheque staat vermeld, heb geïnd.

Raffles keek op en deed alsof hij enigszins verbaasd was. Daarna kwam er een diepe, verticale rimpel tussen zijn ogen te voorschijn om te laten zien, dat hij een weinig verstoord was.

— Ge vertrouwt me dus niet? vroeg hij met een boze blik in de richting van de juwelier.

Deze wist niet goed hoe hij zich houden moest.

Zijn voorname klant redde hem zelf uit de verlegenheid.

— Ge hebt misschien gelijk, mijnheer, zei Raffles, ik heb geen reden om boos te zijn. Het is al laat en ge kunt niet meer naar mij informeren, maar ge zult mij ten goede houden, dat ik van de echtheid van mijn cheque even goed overtuigd ben, als gij van de echtheid van uw stenen en daar ik evenmin waarborg heb, dat ik dezelfde stenen krijg, wanneer ik deze in uw handen achterlaat, moet er iets op worden gevonden. Als bewijs, dat dit gevaar niet denkbeeldig is, mag ik zeker wel even herinneren aan het feit, dat ik valse stenen uit uwe overigens prachtige en waardevolle collectie uithaalde.

Tegen dit argument viel niets in te brengen.

— Ik heb u een voorstel te doen, zei Raffles.

Hij haalde zijn gouden sigarettenkoker te voorschijn en liet allen, die om hem heen zaten een sigaret nemen, vervolgens bediende hij hen van vuur. Toen hij dat gedaan had, schudde hij de nog overgebleven lucifers uit het zilveren doosje, dat hij gebruikt had en overhandigde dat de juwelier.

Kijk eens, waarde heer Collgate, zei hij en zijn stem klonk volmaakt kalm, kijk eens hier. Gij doet in dit doosje de door mij gekochte diamanten en parelen. Wij zullen ons door de kellner papier, touw en lak laten brengen. Ik zal het doosje dichtbinden, het lakken en van mijn cachet voorzien. Dat doosje zal ik in uw bezit achterlaten en behoeft ge me pas op te zenden, zodra ge het bedrag van de cheque hebt geïnd. Ik zal u het adres van mijn Parijse juwelier geven en stel uitdrukkelijk vast, dat het zegel ongeschonden moet zijn. Als dat niet het geval is, zal ik dat door getuigen laten constateren en behalve de restitutie van de koopsom een schadevergoeding van twee duizend pond sterling van u eisen. Gaat ge met dit voorstel accoord?

Collgate boog zwijgend. Er viel inderdaad niets tegen in te brengen. Hij hield de juwelen tot hij het geld in handen had terwijl zijn klant er van overtuigd kon zijn, dat hij het gekochte in ongeschonden staat zou ontvangen.

— Ik vind deze regeling inderdaad uitstekend, zei hij, terwijl hij Raffles in het gelaat keek om te zien of hij daarop ook iets van ingehouden triomf over een of ander gelukke bedriegerij kon lezen.

Maar Raffles doórstond de blik van de juwelier volkomen rustig en hield Collgate het doosje voor, waarin deze één voor één en zo dat het voor iedereen goed zichtbaar was, de diamanten en paarden liet vallen. De juwelier deed het doosje dicht en gaf het toen Raffles, die, terwijl hij door allen op de vingers werd gekeken, het in papier wikkelde, er het bindgaren omheen bond en er vervolgens op twee plaatsen lak op liet druppelen.

Toen hij dit alles gedaan had, trok hij een grote, gouden zegelring van zijn vinger, bevochtigde de camé, waarin zijn naamcijfer was gesneden, door er op te ademen en drukte het vervolgens in de nog weke lak, waarin zich duidelijk het naamcijfer, een G en een D doorengestremd, aftekende.

Nadat dit geschied was wilde Raffles de ring weer aan zijn vinger steken, maar hij stootte met de elleboog tegen een stoelleuning en liet de ring uit zijn handen vallen.

Op hetzelfde ogenblik werden aller blikken, als het ware onwillekeurig, naar de vloer gericht. Dat duurde maar een paar seconden, toen zag Brand de ring bij de poot van een stoel liggen, bukte zich en overhandigde zijn vriend diens eigendom.

Intussen had Collgate het verzegelde doosje van de tafel genomen en bekeek het zorgvuldig. Hij wilde er zich van overtuigen dat de lakken gedurende de paar seconden, dat hij niet naar het doosje, maar naar de grond gekeken had, niet beschadigd waren. Dit was inderdaad niet het geval, kon ook niet het geval zijn, zoals hij bij zichzelf opmerkte. Hij moest onwillekeurig glimlachen om zijn eigen wantrouwen. Hoe zou het mogelijk geweest zijn in die enkele ogenblikken het lak te verbreken en het bindgaren door te snijden? Hij stak het doosje in de zak en richtte

zich op om afscheid te nemen.

— Hier is de cheque Mr. Collgate, zei Raffles, terwijl hij de juwelier het papier overhandigde, verlies hem niet, hij is gericht aan toonder en een ander zou er met het geld vandoor kunnen gaan.

Collgate nam de cheque aan en stak hem in zijn portefeuille.

— Ik zal morgenochtend het doosje onmiddellijk na het innen van de cheque doorzenden, mijnheer Durand, zei de juwelier en maakte een diepe buiging voor zijn klant.

Collgate, die dacht een goed zaakje te hebben gedaan, meende nu wel op een taxi te kunnen tracteren en riep zo'n voertuig, dat juist voorbij reed aan, om zijn bediende en ook zichzelf thuis te brengen.

Toen zij in de kussens zaten en het voertuig langs het Thames-Embankment voortsnelde, begon Collgate over alles wat het laatste uur gebeurd was, na te denken.

— Jammer, kon hij niet nalaten te zeggen, jammer, dat die Durand zoveel verstand had van diamanten en parelen, het zou anders een mooi zaakje geweest zijn. Enfin, dat is het nu toch nog.

Op dat ogenblik reden zij voorbij het gebouw van Scotland Yard, het bekende hoofdbureau van de Londense politie. Het gebouw was nog van boven tot onder verlicht, ten bewijze, dat men daarbinnen nog ijverig bezig was.

Collgate haalde het doosje eens voorzichtig uit zijn binnenzak en schudde het zacht heen en weer.

— Hoor, zei hij, ze zitten er nog in, trouwens hoe zou het mogelijk zijn, dat ze er niet meer waren. En dat doosje houd ik, tot de laatste stuiver in de holtte van mijn rechterhand ligt.

— Stel je voor, zei hij, als het ware voor zich heen, dat ik me door jouw zenuwachtigheid had laten verleiden om het pakje open te maken. Dan was er ongetwijfeld van de hele zaak niets terechtgekomen en had ik naar mijn geld kunnen fluiten.

Op hetzelfde oogenblik hield de taxi voor de deur van zijn huis stil en hij slaakte een zucht van verlichting.

— Ga nu maar gauw naar huis en naar bed en zorg, dat je morgen op tijd bent, voegde hij zijn bediende toe, terwijl hij het portier sloot, je moet morgenochtend de winkel openen, want ik ga regelrecht door naar Tellson's Bank om de cheque te innen.

Het portier smakte dicht en een oogenblik later tufte de taxi de straat uit.

* * *

Terwijl de juwelier met zijn bediende naar huis reed, pakte Raffles met behulp van Brand zijn koffer. Hij betaalde zijn hotelrekening en gaf de kellner een flinke fooi, zodat de man zeer gedienschtig was en hem in alles de behulpzame hand bood. Dit kwam Raffles goed te pas, want hij wilde zo gauw mogelijk vertrekken.

Charles Brand begreep van deze plotseeling haast niets, maar had geen gelegenheid naar de reden te vragen, daar alles even snel ging. Pas toen zij in de trein zaten, die hen naar Brighton zou brengen, de beroemde Engelse badplaats vanwaar diezelfde avond nog een boot naar het vasteland vertrok, had Brand gelegenheid daarover een paar woorden te wisselen.

— Ik begrijp niet, zei hij, waarom je je zoveel moeite met die juwelier hebt gegeven. Die cheque kan hij natuurlijk niet innen, want ik weet, je hebt op die bank geen deposito.

Raffles begon te lachen, hij was blijkbaar in een uitstekend humeur en haalde zijn sigarettenkoker voor de dag.

— Steek maar eens op, amice, zei hij.

Tegelijkertijd overhandigde hij zijn vriend een lucifersdoosje.

Maar nauwelijks had Brand dit in handen of hij uitte een kreet van verbazing. Met wijd opengesperde ogen

keek hij naar het kleine voorwerp.

Hij wist niet of hij waakte of droomde.

Het doosje, dat in zijn hand lag, was juist zo verpakt en verzegeld als dat wat de juwelier Collgate een uur geleden had meegenomen.

— Hoe kom je daaraan? vroeg Brand tenslotte, nadat hij weer spreken kon.

— Wel, heel eenvoudig; ik heb het in mijn zak gestoken.

— Alles goed en wel, zei Brand, maar ik heb toch gezien, dat Collgate het in zijn zak stak, heb je het dan gerold?

— Neen hoor, antwoordde Raffles, hij mag zijn doosje gerust houden. Wat hij in zijn bezit heeft is een ander doosje, dat volmaakt op dit gelijkt en dat ik vooruit op onze kamer in orde heb gemaakt, toen je even weg was. Ik stak het bij me en toen jullie allemaal naar mijn ring zocht, die op de grond rolde, heb ik vliegensvlug de doosjes omgeruild. Ik moet bekennen, dat het handig ging, want zelfs Collgate, die me geen oogenblik uit het oog verloor, heeft niets gemerkt. Kijk!

Raffles maakte met een vlugge beweging de touwtjes los, deed het doosje open en schudde de inhoud in de holte van zijn rechterhand.

Brand kon een uitroep van verbazing niet weerhouden.

Daar lag een hoopje kostbare stenen en parelen in alle mogelijke kleuren te schitteren en vonken te sproeien onder het bescheiden licht in het plafond van hun coupé.

Brand trok zo'n onnozel gezicht, dat Raffles wederom in een hartelijke schaterlach uitbarstte.

Eindelijk kon Brand weer spreken.

— Dat heb je knap gedaan, Edward, zei hij, maar nog één vraag: waarom heb je Collgate dan die valse stenen en parelen teruggegeven?

— Wel, beste jongen, in de eerste plaats om de indruk te geven, dat ik

een volkomen vertrouwd persoon was en ten tweede omdat ik dergelijke minderwaardige dingen zelfs geen ogenblik in mijn bezit wil hebben. Begrepen?

Raffles lachte nog eens vrolijk, gaf zijn vriend een knipoogje en wierp ver-

volgens het eindje van zijn sigaret uit het openstaande portierraampje.

Het volgende ogenblik had hij zich op de fluwelen kussens uitgestrekt om, vóór zij te Brighton aankwamen, nog even een uiltje te knappen.

HOOFDSTUK II

DE JUWELIER IN ANGST

Toen Collgate thuis kwam zocht hij onmiddellijk zijn slaapkamer op en ging naar bed. Hij was vermoeid en verlangde naar rust.

Maar rust was niet voor hem weggelegd. Op zijn stoel lag, als gewoonlijk, het avondblad van de Times en vóór hij zijn hoofd op het kussen legde nam hij de krant nog even op en keek de stadsberichten na.

Onwillekeurig viel zijn oog op een kolom, waarin de wandaden van John Raffles werden beschreven en waaruit bleek dat deze Gentleman-Inbreker weer op allerlei originele wijzen de politie bij de neus had gehad en verschillende goede slagen geslagen had.

Direct was hij zijn vermoeidheid vergeten en was hij klaar wakker. Hij begon over al zijn leden te beven en kon niet nalaten te denken, dat de schatten, welke hij in zijn brandkast, die op zijn kantoor stond, had liggen, wel een welkome prooi zouden zijn voor de Grote Onbekende en tenslotte werd hij zó ongerust, dat hij het niet langer uithield, maar opstond en naar beneden ging om te kijken of er geen onraad was.

Hij onderzocht alle grendels en sloten. Hij onderwierp de brandkast aan een nauwkeurig onderzoek.

Tenslotte zocht hij dan ook zijn slaapkamer maar weer op.

Boven gekomen, dacht hij er aan, dat hij nog steeds de cheque in zijn portefeuille had zitten en dat hij er beter aan zou gedaan hebben om dit kostbare papiertje ook in zijn brandkast te sluiten. Hij had echter geen zin meer om opnieuw naar beneden te gaan en besloot, na even te hebben nagedacht, de cheque onder zijn hoofdkussen te bergen.

Enigszins gerustgesteld ging hij nu naar bed en draaide het licht uit. Maar nóg vond hij geen rust. Onophoudelijk veranderde hij van houding en ongeduldig rolde zijn hoofd op het kussen heen en weer.

En als hij tenslotte, door slaap en vermoeidheid overmand, al voor enkele ogenblikken insluimerde dan werd hij plotseling met een schrik wakker en voelde dat het angstzweet hem op het voorhoofd stond.

Dit gebeurde enige malen en telkens stond hij dan op, maakte licht en begon het vertrek op en neer te lopen tot hij wat gekalmeerd was.

Intussen werd het al later en later en naarmate de uren verstreken, begreep hij, dat hij nu toch in volle ernst moest proberen de slaap te vatten, daar hij anders overdag bij zijn werk niet veel waard zou zijn.

Hij ging naar bed en het gelukte hem na een poosje de slaap te vatten.

Na deze onrustige nacht ontwaakte hij.

Het kostte hem enige moeite zich de werkelijkheid in te denken, hij stond op ging zich scheren en wassen en kleedde zich aan.

Hij gunde zich nauwelijks tijd om te ontbijten, zo verlangde hij er naar de straat op te komen, daar hij veronderstelde dat de frisse lucht zijn verhit hoofd zou afkoelen.

Klokslag negen uur stond hij op de stoep van zijn huis en begaf zich naar de Bank.

Hij haastte zich zo snel mogelijk door de straten, daar Finnsbury street, waar de Bank gevestigd was, een heel eind van zijn huis verwijderd lag. Klokslag half tien stond hij voor de Bank, en begon zich naar een der loketten.

Hij klopte aan het glazen luikje, haalde intussen zijn portefeuille uit de zak en zocht naar de cheque. Maar hoe hij ook zocht, hij kon het kostbare papiertje niet vinden.

Intussen werd het loket geopend en de daarachter tronende kassier vroeg hem wat er van zijn dienst was. Dat maakte Collgate nog zenuwachtiger dan hij reeds was en opnieuw begon hij met koortsachtige ijver zijn portefeuille te doorzoeken. Hij vond echter niets en het huilen stond hem nader dan het lachen.

De kassier werd ongeduldig en deed het loket voor zijn neus dicht, ongetwijfeld denkende dat de klant wel weer opnieuw zou kloppen, als hij gevonden had wat hij zocht.

Tranen van woede sprongen Collgate in de ogen, maar hij begreep, dat hij niets in te brengen had, keerde zijn portefeuille ten onderste boven, om elk briefje en strookje papier, dat er in zat te onderzoeken, maar steeds was hij bijna aan het einde gekomen en nog steeds had hij niets gevonden wat op een cheque geleek, toen het hem plotseling te binnen schoot, dat hij het papier de vorige avond, uit vrees, onder zijn hoofdkussen had gelegd, dus dat zijn moeite tevergeefs was geweest.

Daar het hele geval zijn eigen schuld was en hij een boel tijd had verloren, geraakte hij in een beestachtig slecht humeur en verwijderde zich zo snel zijn vermoeide benen het toelieten.

Collgate schoot echter slecht op, daar het reeds druk begon te worden in de straten.

Teneinde raad besloot hij maar een taxi te nemen en naar huis te rijden.

Toen hij daar aankwam, beval hij de chauffeur te wachten en snelde de trappen op naar zijn slaapkamer. Hij rukte het hoofdkussen van zijn plaats, de plek was leeg... de cheque was verdwenen...

Als een gek begon Collgate te tieren en te razen, zodat op het lawaai een dienstbode van middelbare leeftijd kwam toelopen om te zien wat er gebeurde. Toen zij de man zo in woede zag, keek zij hem met een onnozelen gelaat aan.

— Wel allemensen! riep zij uit, terwijl zij rood en later blauw in het gezicht werd. Wat weet ik er van af waar u uw sjek hebt gelaten? Ik dacht dat u niet rookte.

— Rookte? vroeg Collgate verbaasd. Wie praat er nu van roken?

Zijn verbazing was zó groot, dat hij zijn boosheid bijna vergat.

— Wel, zei de vrouw, u praat toch over sjek en sjek is tabak, tenminste, dat zegt mijn zoon altijd als hij een pijpje stopt.

Collgate wist niet of hij lachen of huilen moest, hij keek de vrouw met een doorborende blik aan, die zij echter schitterend doorstond, zodat hij wel in-

zag, dat het goede mens nergens van af wist.

— Waar is Tom? vroeg de juwelier nu.

Tom was een neger, die de juwelier in dienst had genomen om allerlei vuile werkjes op te knappen.

— Tom is even uitgegaan, mijnheer, zei de vrouw.

— En is Tom hier geweest terwijl ik weg was? vroeg hij.

— Ja, mijnheer, zoals gewoonlijk, antwoordde de vrouw. Hij heeft uw schoenen weggehaald om ze te poetsen.

Collgate dacht dat hij een beroerte kreeg van schrik. Natuurlijk had de neger de cheque ontdekt, het papier weggenomen en was er vandoor gegaan.

Het dienstmeisje had nauwelijks tijd opzij te gaan, met zóveel woedende haast stooft Collgate de kamer door, de deur uit en de trappen af.

Zonder op de nog steeds wachtende taxi te letten, rende hij de straat op, waar hij op de hoek een politieagent zag staan en sprak de man aan.

Hij hijgde zó van woede en kortademigheid, dat de bobby hem nauwelijks kon verstaan, maar eindelijk begreep hij toch wat er gebeurd was en raadde de juwelier aan onmiddellijk naar de Bank te telefoneren, dat de cheque niet uitbetaald mocht worden.

Collgate kon zich zelf wel voor het hoofd slaan, dat hij aan dit eenvoudig middel niet gedacht had, hij snelde naar huis, belde de Bank op en smaakte weldra de voldoening, dat hij een geruststellend antwoord kreeg. Men zou geen cheque van achttien duizend pond sterling uitbetalen vóór hem daarvan in kennis te stellen.

Toen dit gebeurd was, draaide Collgate zich om, om recht in het vollemaansgezicht te kijken van de politieagent, die hem naar zijn winkel gevolgd was.

— Het beste zal zijn, sir, zei de agent op zelfbewuste toon, dat ge nu even met

mij mee gaat naar de Yard. Daar kunt u het signalement van de vermoedelijke dief opgeven en verder het een en ander met de dienstdoende inspecteur bespreken, om te trachten uw eigendom terug te krijgen.

Collgate, die blij was, dat hij zo'n goede raadgever bij zich had, stapte met de dikke bobby in de wachtende taxi en reed met hem naar Scotland Yard, waar hij spoedig werd toegelaten in tegenwoordigheid van inspecteur Baxter.

Het was dus niet te verwonderen, dat Phileas Baxter, de bekende politie-inspecteur met zijn roodblond baardje, niet heel veel aandacht wijdde aan het verhaal van de ongelukkige juwelier, die niet ophield te jammeren en te klagen.

Baxter, die slechts met een half oor luisterde, begon tenslotte het gejammer van de juwelier te vervelen, hij trommelde met de vingers op de tafel en riep tenslotte uit:

— Maar waar is die neger dan?

Deze vreemde vraag bracht de juwelier weer tot zijn positieven terug. Hij keek de inspecteur verbaasd aan en zei tenslotte:

— Waar die neger is? Ja, als ik dat wist, dan was ik niet hier gekomen. Ik hoop juist, dat het u spoedig gelukken zal die kerel op te sporen.

Baxter kon niet anders dan Collgate naar huis zenden met de mededeling, dat de nodige aandacht aan de zaak zou worden gewijd.

Collgate, die uitrekende dat de dag hem al heel wat aan taxi's had gekost, besloot verder geen geld uit te geven, vóór de cheque terecht was en nam zich voor naar huis te wandelen.

Hij kwam daar hongerig en vermoeid aan, terwijl zijn bediende in het kantoortje bezig was smakelijk zijn boterham te eten.

Maar het gezicht van de smakelijk happende en kauwende bediende wond de juwelier op tot een toestand van grote razernij.

— Jij bent de schuld van alles, zo begon Collgate, toen hij het kantoortje

binnentrad.

— Ik? vroeg de bediende op gekrenkte toon. Hoe komt u daarbij?

— Vraag je dat nog, schreeuwde de juwelier, je bent te stom om voor de duivel te dansen, je bent... je bent...

Collgate wond zich zó op, dat hij bont en blauw werd in het gelaat en naar adem snakke.

Bertram, die inzag, dat zijn patroon hem zonder de minste reden beledigde, besloot dat niet te dulden.

— Ik verzoek u om opheldering, Mr. Collgate, zei hij kalm. Dergelijke beledigingen laat ik mij niet welgevallen en ik zal u aanklagen.

Collgate begon luid te lachen. Zijn woede maakte hem onvoorzichtig.

— Goed! riep hij uit, klaag me maar aan! Misschien vindt je wel ergens een rechter, die mij veroordeelt ook.

Bertram antwoordde niet, keek zijn patroon met een donkere blik aan, nam zijn hoed en verliet zonder te groeten de winkel.

Nadat het sluitingsuur van de winkel aangebroken was, ging Collgate nogmaals uit en begaf zich naar Scotland Yard, waar hij naar inspecteur Baxter vroeg.

Diens dienst was echter afgelopen, zodat men hem bij inspecteur Marholm bracht, een zeer bekwaam man, die altijd Baxter verving wanneer deze afwezig was.

Marholm die minder ongeduldig was als Baxter, hoorde het verhaal van de juwelier tot het einde toe aan en maakte toen de zeer juiste opmerking, dat het toch totaal overbodig was, zich zo ongerust en zenuwachtig te maken, daar de Bank toch zeker de cheque niet zou uitbetalen, alvorens hem op de hoogte te stellen.

Marholm dacht enige ogenblikken na.

— Als uw klant hier woonde, zou het heel eenvoudig zijn, zei Marholm, dan zouden wij hem eenvoudig kunnen verzoeken een nieuwe cheque uit te schrijven, maar dit is nu eenmaal niet het geval, zodat we er iets anders op moeten

verzinnen! Halt! Daar schiet me iets te binnen. Als u eens een beloning uitloofde?

— Dit zou zo kwaad nog niet zijn, antwoordde de juwelier, die blij was, dat hem zo'n goed idee aan de hand werd gedaan. Hoeveel moet ik uitloven? Vijf en twintig pond?

De detective begon onbedaarlijk te lachen. Probeer het liever eens met één pond, m'n waarde heer en let dan eens op hoe gauw je succes hebt. Wees toch niet zo krenterig. Als ge werkelijk succes wilt hebben, moet ge minstens 500 pond sterling uitloven.

— Vijf honderd? riep Collgate op kermende toon uit.

— Ja, hoor eens, Mr. Collgate, zei Marholm, als je er niet wat voor over hebt, dan kan je ook niet verwachten succes te hebben.

— Nu, vijf honderd pond dan, zei Collgate.

— Als ik u verder een raad mag geven, ging de detective voort, dan gaat ge onmiddellijk met een taxi langs de voornaamste dagbladbureaux, om een advertentie te laten plaatsen, waarin de vinder van de cheque wordt uitgenodigd deze zo spoedig mogelijk terug te zorgen en waar ge hem dan 500 pond sterling beloning voor zult uitkeren.

Collgate deed wat hem gezegd was. Haastig bestelde hij een taxi, en reed weg.

Marholm wreef in zijn handen, blij, dat hij eindelijk van de zeurpiet af was.

Toen Collgate thuis kwam en uitrekende wat deze dag hem gekost had, begon hij bijna te grienen van woede over de poets, die men hem gespeeld had en ging eindelijk met een zwaar hoofd naar bed.

Hoewel hij nog niet volkomen rustig was, sliep hij toch die nacht wat beter dan de vorige en ontwaakte, toen de zon reeds in zijn kamer scheen. Hij kleedde zich haastig aan en ging naar beneden, om de luiken van de étalage weg te nemen.

Nauwelijks had hij dit gedaan en was hij in zijn kantoortje teruggekeerd, of een kleine jongen stapte de winkel binnen.

Hij vroeg op barse toon wat het ventje wilde, maar zijn gelaat onderging een grote verandering, toen het mannetje twee papieren uit zijn binnenzak haalde.

— Alstublieft, mijnheer, zei de knaap op beleefde toon, terwijl hij de papieren omhoog hield. Ik heb hier een cheque van 18.000 pond en een kwitantie van 500 pond. Als u mij die kwitantie betaalt, zal ik u de cheque geven.

Collgate haalde verruimd adem. Met bevende vingers greep hij naar de papieren.

Maar de kleine jongen ging een stap achteruit, hield de cheque stevig vast en zei:

— Pardon, mijnheer, ik mag u de cheque niet geven, vóór ik het geld in handen heb.

— Maar ik mag toch die cheque wel even zien, zei hij op zoetsappige toon.

— Wel zeker, mijnheer, zei het ventje, hier is de cheque, kijk maar goed of het papier echt is, ik zal het wel voor u vasthouden.

De daad bij het woord voegende, hield hij de cheque met zijn kleine handen stevig vast en hield het papier voor de ogen van de juwelier, die moest erkennen, dat dit het vermiste papier was. Hij haalde zuchtend zijn portefeuille voor de dag om de knaap de som, die hij uitgeloofd had, uit te betalen.

Toen het ventje de tien bankbiljetten van 50 pond elk had nageteld, gaf hij de juwelier de cheque, stak het geld in zijn borstzak, nam beleefd zijn petje af en ging heen.

Een paar straten verder ging de knaap een koffiehuis binnen, waar, aan een tafeltje, dat naar Engelse gewoonte tussen twee beschotten was ingeschoven, een paar heren zaten te praten en te roken, elk met een glas ale voor zich.

De knaap overhandigde aan de langste der twee, iemand met een donker uiter-

lijk, het zoëven ontvangen geld en ontving toen tien pond sterling als beloning, waarmede hij heel blij was.

Toen het ventje weg was, dronken de twee heren hun glas bier leeg, betaalden hun vertering en vertrokken.

Buiten gekomen, richtte de langste der twee het woord tot zijn metgezel en zei:

— Kom, Charles, we gaan terug naar Brighton, het is daar veel frisser dan hier in het bedompte en drukke Londen. Ik zou er dan ook nooit aan gedacht hebben hier weer naar toe te gaan als ik die advertentie van onze goede vriend Collgate niet in de krant had gelezen. Onze beste vriend, de juwelier, heeft nu een nieuwe cheque in zijn bezit, waar hij evenveel aan heeft als aan de andere.

Intussen had Collgate, die geen geduld had het middaguur af te wachten, zijn winkel gesloten en begaf zich opnieuw op weg naar de Bank, om eindelijk zijn cheque te innen.

Maar wie beschrijft de woede en verwijfeling van de juwelier, toen hij daar moest horen, dat de cheque niet uitbetaald kon worden, daar de cheque, ondertekend was door een persoon, die geen rekening-courant bij de Bank had.

Hij verzocht de juwelier even te wachten en kwam met de directeur terug, die hem uitnodigde in de spreekkamer te komen.

De directeur deed de deur op slot, haalde een revolver uit zijn zak en belde vervolgens de politie op.

Collgate, die met open mond zat te kijken, begreep van dit alles niets. Gelukkig voor hem, kwam inspecteur Baxter zelf.

— Ik... ik... ik heb nog wel pas 500 pond sterling voor die cheque gegeven, hakte Collgate, wie de tranen van spijt over de wangen liepen.

— Jammer van dat geld, zei Baxter, die cheque schijnt dus niets waard te zijn.

Collgate bedacht echter spoedig, dat hij zo verstandig was geweest de juwe-

len niet af te geven. Hij deelde dit aan Baxter mede, maar deze scheen daar niet erg gerust op te zijn.

— Als ik u was, mijnheer Collgate, zei hij, dan maakte ik dat doosje maar eens vlug open, om te kijken wat er in zit.

De juwelier droeg het doosje nog steeds in zijn zak.

Slechts één blik wierp hij er in, toen liet hij het doosje uit zijn handen vallen en zakte zonder een kink te geven als een vormeloze massa bewusteloos in elkaar.

Inspecteur Baxter raapte het gevallen doosje op en snelde vervolgens naar de telefoon om een dokter op te bellen. Terwijl men de bewusteloze juwelier naar een der spreekkamers droeg, inspecteerde hij de inhoud van het doosje.

Het bevatte niets dan enige kiezelsteentjes, terwijl op de bodem van het doosje een visitekaartje lag, waarop met potlood enige woorden waren gekrabbeld.

Hij haalde het kaartje er uit en trad naar het licht om te lezen wat er op stond, toen inspecteur Marholm tegelijk met een geneesheer de hall van het bankgebouw binnentrad.

Baxter deelde zijn collega mede wat er gebeurd was en deze haalde de schouder op.

— Ik wil niets zeggen van de man, zei hij, maar ik vertrouw hem ook niet. Voor mij is het absoluut niet buitengesloten, dat hier de bedrieger bedrogen is.

— Hoe dat zo? vroeg Baxter.

— Wel, antwoordde Marholm, ik voor mij zou het zo gek niet vinden, wanneer later bleek, dat Collgate de diamanten in zijn zak heeft gestoken in plaats van in het doosje, dat hij naar Parijs moest zenden. Hij heeft vroeger dergelijke streken wel meer uitgehaald en ik vertrouw hem voor geen cent.

— Waarop grondt je die verdenking?

— Nu enige tijd geleden bracht ik een berucht inbreker naar het gerechtshof en deze vertelde mij, dat hij het nooit de moeite waard had gevonden bij Collgate in te breken, om de eenvoudige

reden, dat hij dan evenveel kans liep valse als echte diamanten en parelen in handen te krijgen en dat dit hem te riskant was.

— Die vent verkoopt me te veel bocht zei hij.

Intussen was Collgate door de zorgen van de geneesheer spoedig bijgekomen en vroeg nu onmiddellijk naar inspecteur Marholm, die dan ook weldra met inspecteur Baxter het vertrek binnentrad.

Collgate keek, bleek als een dode en met rode randjes om zijn oogleden, de beide politiemannen aan, blijkbaar niet in staat om één woord te uiten.

Inspecteur Baxter haalde het kaartje, dat hij uit het doosje had verwijderd, te voorschijn en zei:

— Het spijt me, mijnheer Collgate, dat ik u geen prettiger boodschap kan mededeelen, maar ge hebt bezoek gehad van een zeer gevaarlijk misdadiger en ge moogt van geluk spreken, dat hij u niet voor een nog veel groter bedrag heeft bestolen. Het visitekaartje in het doosje, dat, zoals ge gezien hebt, slechts enkele kiezelsteentjes inhoudt, bevat behalve de naam van de gawwdief ook nog een paar woorden. Ik zal het u voorlezen.

Op de voorzijde staat gedrukt:

« Lord Edward Lister
Londen. ».

Daaronder staat met potlood geschreven:

« Waarde heer Collgate,

Enige jaren geleden hebt ge me in plaats van diamanten kiezelsteentjes in de handen gestopt, of tenminste stenen, die kunstig vervalst waren en zeker niet meer waarde dan kiezelsteentjes hadden. Ik heb toen gezworen wraak te nemen en het is mij nu een groot genoegen u even aan deze transactie te kunnen herinneren. We zijn thans quitte.

Met bijzondere hoogachting,

John Raffles, alias Gaston Durand
Bankier te Parijs. »

— Duizend pond sterling, voor hem, die die smeerlap vindt, stootte Collgate er tenslotte hijgend uit.

— Ik zou maar wat zuiniger zijn met uw geld, waarde heer, zei Baxter ironisch lachend.

We zullen hem wel zoeken ook zonder uw aanbod, maar ik vrees dat het nog wel enige tijd zal duren eer we hem hebben. Maar weet u wel zeker, dat die Raffles u bestolen heeft? Als het waar is wat hij zegt, dan...

Collgate liet de politiemans niet uitspreken.

— Ik... ik... heb hem dit keer stenen gegeven, die echt waren.

— Juist, dus de vorige keer niet? vroeg Baxter met hoog opgetrokken wenkbrauwen.

— Laat me met rust, bracht hij er eindelijk met moeite uit. Ik wil met het hele geval niets meer te maken hebben.

Baxter gaf Marholm een teken, dat hij er niet verder over spreken moest en deze begaf zich naar de deur, maar nauwelijks had hij een paar stappen in de corridor gedaan of een woest geschreeuw werd gehoord.

Baxter snelde naar de deur en rukte die open om te zien wat er gebeurde.

Een zonderling toneel trof zijn oog.

Inspecteur Marholm had een neger te pakken, die zich trachtte los te wortelen.

Baxter kwam zijn collega te hulp en maakte aanstalten om de neger de handboeien aan te doen.

Maar op dat ogenblik uitte Collgate een woeste gil. Hij had in de zwarte zijn ontvluchte knecht herkend, die ongetwijfeld gekomen was om te trachten de gestolen cheque te innen.

De juwelier vloog op de neger af om hem bij de keel te grijpen.

Hierdoor trok hij Baxter achteruit, stootte tegen Marholm, die de grootste moeite had die sterke man te houden, aan, waardoor de neger vrij kwam.

Deze diende zijn gewezen patroon toen zo'n vuistslag toe, dat de man achterover op de grond rolde en Baxter in zijn val meesleepte.

Toen sprong de neger op, rende met een vaartje Marholm, die daarop niet verdacht was, onderste boven en snelde zo vlug zijn voeten hem konden dragen de straat op, waar hij weldra tussen de menigte was verdwenen.

De deuren waren open gebleven en ook op straat werd de nodige aandacht aan het relletje gewijd.

Aan de overkant voor de grote vensterruiten van een café, zaten twee heren met aandacht naar het drukke gedoe te kijken.

Zij waren vol belangstelling voor hetgeen daar voorviel, maar toen Brand zag, dat er enige politieagenten toesnelden, nadat een der mannen op zijn fluitje had geblazen, stootte hij zijn vriend aan en zei:

— Zeg, Edward, zouden we maar niet liever maken, dat we weg komen? Ik denk dat er politie-inspecteurs bij zijn en...

— Neen, amice, antwoordde Raffles, ik denk er niet aan weg te gaan, ik vind zo iets machtig interessant en daarbij jij zegt, dat je gelooft dat hier detectives zijn, maar ik weet het zeker. Ik herken heel duidelijk onze beide boezemvrienden Baxter en Marholm.

— Ga nu mee, drong Brand bij hem aan.

Maar Raffles bleef met belangstelling naar buiten kijken.

— Daar zie ik waarachtig onze vriend Collgate ook! riep Raffles uit.

Intussen bedaarde het relletje en de mensen gingen uiteen. Collgate waarschijnlijk naar zijn huis en Marholm naar de Yard. Alleen Baxter bleef nog even met een der bankbeambten staan praten en stapte toen regelrecht op het café toe.

Brand schrok hiervan zo, dat hij een hevige ruk gaf aan de arm van zijn vriend.

— Zeg, Charles, een beetje zachter is ook goed, het lijkt wel of je mijn arm uit het lid wil trekken. Wat is er aan de hand?

— Ik geloof, dat inspecteur Baxter hier binnenkomt, fluisterde hij.

— Da's best mogelijk, amice, zei Raffles, en wat zou dat?

— Laten we weggaan, nu het nog tijd is, drong Brand bij Raffles aan.

Maar op hetzelfde ogenblik trad Baxter reeds binnen en Brand zweeg, terwijl hij van zenuwachtigheid op zijn stoel zat te trillen.

Baxter was niet alleen; hij was vergezeld van een heer en beiden gingen aan een tafeltje in hun nabijheid zitten.

Dit scheen Raffles in het minst niet te hinderen. Hij stak een sigaret op en begon op luide toon een anecdote te vertellen. Onderwijl gaf hij zijn vriend te verstaan, dat deze kalmweg vertrekken en op de hoek in een sigarenwinkel op hem wachten moest.

Brand trok zijn overjas aan en voelde dat zijn knieën van spanning trilden, hij hield zich echter goed en vertrok na een schuin oogje op de detective en diens metgezel te hebben geworpen. Hij zag daarbij hoe eerstgenoemde strak keek naar de hoek waar Raffles zat, die echter volmaakt rustig bleef doorroken.

Toen Brand vertrokken was verkende Raffles de omtrek. Hij had óók gezien, dat Baxter naar hem keek en waarschijnlijk herkend had. Hij twijfelde echter nog, maar die twijfel werd zekerheid, toen hij zag hoe de detective zijn metgezel een paar woorden toefluisterde, vervolgens opstond, naar de leestafel ging, deed alsof hij een tijdschrift uitzocht, toen plotseling naar de deur toeliep en haastig vertrok.

Raffles begreep, dat hij geen ogenblik te verliezen had, want het stond nu voor hem vast, dat Baxter zijn metgezel opgedragen had, te zorgen, dat hij het café niet verliet, terwijl hij zelf hulp ging halen.

Zijn besluit was snel genomen. Hij begaf zich naar een deur, waarop stond: herentoilet. Het geluk was hem gunstig. Boven in de wand was een raampje aangebracht van ongeveer 60 cm. breedte. In no time was hij op de aardewerk wastafel geklommen en had hij zich door het raampje gewerkt. Het eerste wat hij deed was zijn hoofd stoten tegen een ijzeren uitsteeksel. Terwijl hij zijn hoofd wreef van de pijn, klemde hij zich aan de onderste sport

vast, werkte zich omhoog en krom vervolgens snel naar boven.

Binnen een paar minuten had hij het platte dak bereikt en zag nu dat dit zich uitstreckte over een hele rij gebouwen tot aan de hoek der straat toe. Hij liep vlug naar het einde, zag daar een luik openstaan en zonder zich een ogenblik te bedenken, was hij daar in gesprongen en daalde hij de houten trap, die onder het luik was aangebracht af, en liep toen doodbedaard naar beneden en de straat op.

Hij hoefde niet ver te lopen, want de sigarenwinkel, die hij Brand had aangewezen, was vlak bij en hij trad binnen. Hij liet zijn sigarettenkoker vullen en vroeg de winkelier naar Brand wiens uiterlijk hij voor hem beschreef.

De winkelier deelde hem mede, dat er zoëven wel een persoon was geweest, die op de beschrijving geleek, doch dat deze weg was gegaan, toen er op straat geroepen werd, dat de politie er eindelijk in geslaagd zou zijn Raffles in een café te ontdekken en dat hij nu zonder twijfel spoedig zou worden gearresteerd.

Raffles lachte witjes, bedankte de winkelier voor zijn mededeling en ging heen.

Even verder trad hij een publiek telefoonkiosk binnen en belde James Henderson, zijn chauffeur op, gaf hem het adres waar hij zich bevond en wachtte tot zijn trouwe dienaar hem met een zijner automobielen zou komen halen.

Terwijl hij stond te wachten, keek hij naar buiten en nu zag hij inspecteur Baxter met een zestal agenten in burgerkleding in een taxi zitten.

Even daarna hield een fraaie limousine van Raffles voor de telefoonkiosk stil. Henderson, met wie we reeds in de eerste bladzijden hebben kennis gemaakt, hield gediensstig het portier open, Raffles stapte in en gaf de reus het adres: Miss Else Walton, St. Georgestreet.

Even vóór hij daar aankwam, liet hij de auto stoppen, steeg uit, gaf Henderson bevel terug te keren en begaf zich te voet naar een huis, dat zowat in het midden der straat was gelegen.

Hij belde op een bijzondere wijze aan en de deur werd bijna ogenblikkelijk geopend. Maar nauwelijks was deze weer achter hem dicht gevallen, of een bedelaar, die Raffles in de schaduw van een portiek niet had opgemerkt, kwam te voorschijn, gaf een teken naar de overzijde en weldra stonden enige mannen bij elkaar te kijken naar het huis, dat Raffles zoëven betreden had.

Onder die mannen bevond zich inspecteur Marholm. Deze wist namelijk, dat de Gentleman-Inbreker bij vroegere gelegenheden hier dikwijls was geweest en was hierheen gegaan, in de hoop dat hij hem zou zien, waarna hij zou trachten hem gevangen te nemen.

Miss Walton was een meisje, dat grote verplichtingen had aan Raffles, die haar eens van een groot levensgevaar had gered. Zij was hem hier zeer dankbaar voor en was bereid op haar beurt haar leven voor hem te wagen, indien dit nodig mocht zijn.

Raffles bezocht haar echter dikwijls, daar hij graag met het aardige, levendige jonge meisje babbelde. Hij wilde juist een afspraak maken, om een tochtje per motorboot met haar te maken, maar nauwelijks had hij enige schreden in het vertrek gedaan, waar zij zich bevond of zij kwam naar hem toe met een angstige uitdrukking in haar ogen en de vingers op haar lippen.

— Ssst! zei zij met bevende stem, spreek niet. Het huis is omringd door detectives, die reeds lang op de loer liggen om u te arresteren.

Nauwelijks had zij dit gezegd of er werd gebeld.

— Dat zal Charles Brand zijn, zei Raffles, terwijl hij naar de huisdeur liep.

Het jonge meisje hield hem echter tegen want tegelijkertijd hoorden zij een dreigende stem door de brievenbus roepen, dat er onmiddellijk moest worden opgedaan.

Nu schrok Raffles toch even. Niet dat hij bang was, maar hij dacht aan de moeilijkheden, waarin Else Walton kon komen.

Even beraadslaagde hij met zich zelf wat te doen. Hij kwam aan de keuken, waar hij binnentrad. Het keuken-

venster keek uit op een achtermuur van een ander huis, dat in een dwarsstraat gelegen was, waar zich nog geen detectives bevonden.

Intussen werd het beneden aan de trap rumoerig. De politieagenten hadden, toen zij zagen dat de deur niet geopend werd, een dreigende houding aangenomen en beukten met hun vuisten tegen het paneel.

Else Walton sprongen de tranen in de ogen. Zij dacht niet aan zich zelf, maar aan het leven van haar vriend, die heel kalm bleef en haar lachend aanzag.

Hij wenkte haar en wees op een deur naast het keukenvenster.

— Waar komt die deur op uit? vroeg hij.

— Op een balkon, luidde het antwoord.

Zonder verder een woord te spreken, opende hij de deur en keek naar buiten. Inderdaad was daar een balkon aangebracht. Raffles ging daarop staan en zag nu, dat een waslijn van het ene huis naar het andere gespannen was. Het touw was, dit constateerde hij onmiddellijk, dun maar zeer sterk en zou zeker zijn gewicht wel kunnen dragen.

Hij besloot een stout plan te wagen. Hij gaf het jonge meisje een zakmes en fluisterde haar een paar woorden in het oor. Op hetzelfde ogenblik vloog de huisdeur aan splinters en beiden hoorden hoe de politieagenten de trap opstormden.

Raffles bleef echter kalm; hij nam de hand van het jonge meisje, drukte er galant een kus op en stapte over de ijzeren balkonleuning. Toen nam hij het touw tussen zijn handen en slingerde zich naar voren.

Op hetzelfde ogenblik werd de kamerdeur geopend en stormden enige agenten naar binnen. In één oogopslag zagen zij wat er gebeurde en vlogen naar het balkon.

Te laat echter. Het jonge meisje had voor hun ogen het touw doorgesneden en Raffles tuimelde in de diepte.

Wie echter menen zou, dat hij zijn nek brak, kende Raffles niet. Hij had vooruit zijn berekeningen gemaakt en

deze kwamen precies zo uit als hij gedacht had.

De woede der detectives kende geen grenzen en zij deden het jonge meisje ernstige verwijten, dat zij hun prooi had laten ontsnappen.

Raffles had echter toch één domheid begaan.

Voor hij de sprong waagde, had hij het jonge meisje toegeroepen de kolommen van de Times goed door te zien, daar hij haar wilde mededelen waar hij zich bevond.

Dit had een der politiemannen gehoord, die dat bericht getrouw overbracht aan Marholm, en deze besloot er zijn voordeel mede te doen.

Een half uurtje later werd er weer

aan de voordeur van het huis van Miss Walton gebeld. Het was Charles Brand, die het gewaagd had zich hierheen te begeven om naar zijn vriend te informeren, maar nu van een somber voor gevoel werd vervuld, toen hij zag hoe ernstig de deur door de bijslagen der politiemannen was beschadigd.

Hij herademde echter toen hij van Miss Walton de ware toedracht der zaak vernam en hij genoot zo van het koene waagstuk van Raffles, dat hij haar het avontuur in alle kleuren en geuren liet vertellen.

Toen nam hij afscheid van het meisje en besloot, zo spoedig de omstandigheden dit toelieten, zich bij zijn vriend te voegen.

HOOFDSTUK III

DE ONTVOERING

In een zeer nauw zijstraatje van de eertijds zo beruchte buurt Whitechapel stond een armoedig verfloos huis, waarvan een der vensters flauw verlicht was. Het was er donker en vuil en niemand, die niet goed met deze buurt bekend was, zou zich gaarne in dit doolhof van straatjes en steegjes wagen.

Toch kwamen er een paar mannen het straatje in en te oordelen naar de kalme en zekere wijze van lopen van het tweetal kon men vermoeden, dat zij hier geen onbekenden waren.

Voor het verfloos huis hielden zij stil en klopten aan de deur.

Het duurde enige tijd voor zij open gedaan werden, maar eindelijk klonk enig gestommel achter de deur, een ketting knarste en een mager hoofd werd gedeeltelijk zichtbaar om te zien wie daar zo laat was.

Dit duurde maar kort, want het volgende ogenblik ging de deur wat wijder open en de twee mannen slopen onhoorbaar binnen.

De magere gestalte ging hen vóór, de trap op en liet hen in een fatsoenlijk,

ofschoon karig gemeubelde kamer.

Hij zette twee stoelen neer, draalde de pit van de oude petroleumlamp wat hoger en nu kon men zien wie de bezoekers waren.

Het waren de politie-inspecteurs Baxter en Marholm.

— Waarmede kan ik de heren van dienst zijn? vroeg de magere man.

— Dat zullen wij u zeggen. Mr. Fox, zei Baxter, terwijl hij wat dichterbij schoof en zijn stem tot een gefluister liet dalen: het gaat om Raffles.

De lange, magere man liet een langgerekt gefluit horen en schudde het hoofd.

— Daar waag ik me liever niet aan, waarde heer Baxter, zei hij. Als de heren inspecteurs geen raad meer weten, komen zij bij particuliere detectives, eerder niet.

— Nu, nu, zei Baxter op kalmerende toon, word maar niet boos, waarde Fox, we hebben toch al menigmaal van uw diensten gebruik gemaakt en heel vaak met goede afloop.

De magere man schudde echter het hoofd en zei:

— Neen, merci, waarde heer Baxter, dat doe ik liever niet.

— Maar als ik u nu eens absoluut zekere aanwijzingen geef? zei Baxter.

Fox haalde de schouders op en scheen er niet veel vertrouwen in te hebben.

Baxter haalde nu zijn portefeuille te voorschijn en daaruit een klein stukje papier, dat hij voor Fox op tafel legde.

Het was een krantuitknipsel uit de Times.

— Kijk eens, zei hij tot Fox, zie je wel wat daar staat? Else! Morgenavond acht uur voor het Majestic-theater. J.R.

Fox las de woorden een paar maal aandachtig over en gaf het papiertje toen terug.

Baxter keek hem met vragende blik aan.

— Wat denk je daarvan? vroeg hij, zou dat geen mooie kans zijn om het eens te proberen?

— Ongetwijfeld, hernam de lange, magere man, maar waarom proberen jullie het zelf niet? Waarom moet ik bijspringen?

— Nu, om de eenvoudige reden, dat ik denk dat hij al onze mannetjes kent, zodat, wanneer hij een van allen ziet, zich niet bloot zal geven.

— Maar zou je dan denken, dat hij mij niet kende? vroeg Fox. Hij kent mij net zo goed als jullie en een vermomming behoeft ik niet aan te doen, want daar kijkt hij, geloof ik, dwars door heen.

— Maar wat moeten we dan doen? vroeg Baxter op klagende toon. De kans is toch te mooi, om ongebruikt voorbij te laten gaan.

— Er is, voor zover ik kan nagaan maar één middel, zei Fox tenslotte.

— En dat is? vroegen beide politiemannen tegelijk.

— Heel eenvoudig! We ontvoeren Miss Walton, die natuurlijk met Else

wordt bedoeld en mijn kop er af, als hij haar niet zal trachten te bevrijden. Als we het slim aanpakken, vliegt hij er zo goed als zeker in.

— Maar dat is een strafbaar feit, wierp Baxter tegen.

— Zeker, vriend Baxter, zei Fox, maar bij Raffles kunnen we zo nauw niet kijken.

— Nu, dan moesten we het maar eens proberen, zei Baxter, terwijl hij opstond om afscheid te nemen.

* * *

De volgende avond om zeven uur verscheen er een grote gesloten auto voor het grote portiek van het Majestic-theater en bleef daar staan. Het was op dat uur nog niet druk, zodat maar weinig voorbijgangers de wagen opmerkten.

De chauffeur was een grote man, die in een aantal jassen was gewikkeld, zodat hij veel dikker leek dan hij in werkelijkheid was, terwijl in de wagen Fox zat, doch een geheel ander uiterlijk vertoonde dan gisteren. Hij had zich keurig geschoren, een zwarte pruik opgezet en was netjes in het zwart gekleed. Ook had hij een hoge hoed op, zodat men hem in het donker en op enige afstand wel voor Raffles had kunnen houden.

Aldus vermomd, wachtte hij kalm de komende dingen af.

Tegen acht uur begon het druk te worden, zodat Fox zijn ogen goed de kost moest geven. Het duurde dan ook niet lang of hij zag Else Walton onder de menigte aankomen.

Fox opende nu het portier, kwam half uit de wagen te voorschijn en wenkte het meisje, dat dadelijk op hem totrad. Zij zat in de wagen voor zij het wist, en hoorde hoe de chauffeur werd toegeroepen: Naar huis, Whitechapel!

Wat er verder in de auto gebeurde is onbekend, want de wagen reed onmiddellijk pijlsnel weg.

Nu kwam inspecteur Baxter, die alles van uit een portiek had gadegeslagen, te voorschijn en wenkte naar de overzijde, waar Marholm stond.

De twee inspecteurs bleven even staan en letten niet op de politieagent, die langzaam kwam aangeslenterd, zoals de gewoonte van politieagenten is.

Toen hij de inspecteurs genaderd was en zag wie zij waren, salueerde hij, door de hand aan de helm te brengen.

De inspecteurs gaven een knikje terug en zetten hun gesprek voort.

— Dat belooft iets, zei Baxter.

— Dat geloof ik ook, zei Marholm, het zal nu niet lang meer duren of de vogel is geknipt.

— Waar brengt Fox haar naar toe? vroeg Baxter.

— Naar zijn huis, waar zij voorlopig blijft. Als Raffles bewijzen geeft, dat hij haar op het spoor is, zullen we wel verder zien, maar vooreerst is zij daar veilig.

— Wanneer gaan we eens kijken? vroeg Baxter weer.

— Niet voor de schouwburg afgelopen is, zei Marholm. We hebben Raffles wel niet gezien, maar het zou toch best kunnen, dat hij vermomd naar binnen is gegaan.

De beide mannen gingen uiteen, waarschijnlijk om zich wederom te gaan verschuilen.

De politieagent verwijderde zich met langzame tred, liep de straat uit en was toen plotseling, als het ware door de duisternis verzwolgen. Even daarna reed een grote limousine een dwarsstraat uit en sloeg de richting naar Whitechapel in.

In de auto speelde zich een zonderling toneel af.

Zonder door iemand gezien te worden, was de politieagent de wagen binnengegeloopen, had het portier zacht dichtgetrokken en was op de kussens gaan zitten. Toen reed de auto weg. De bobby trok de gordijntjes voor de ruiten neer

en zette zijn helm af. Vervolgens deed hij zijn witte handschoenen uit, trok zijn jas uit, rukte een klein zwart snorretje van zijn bovenlip en was nu plots Raffles geworden. Hij trok snel een andere jas aan, zette zijn hoed op en drukte op een belletje, dat een sein was voor Henderson, die de wagen bestuurde.

Raffles had zich als politieagent vermomd en was zodoende te weten gekomen, waar de politie-inspecteurs het meisje hadden heengebracht.

Intussen was de wagen een zijstraat ingereden, draaide toen nog een hoek om en bevond zich nu in een nauw zijstraatje, waarop de tuinen uitkwamen van de huizen in de Cromwellstreet.

Henderson liet de wagen stilhouden voor de tuin van Raffles, het tuinportje ging open en Charles Brand sprong in de auto, die zich onmiddellijk weer in beweging zette en nu regelrecht naar Whitechapel stoomde.

Bij Aldgate liet Raffles de auto stilhouden, gaf Henderson bevel te blijven wachten en begaf zich met Brand naar het huis van Fox, dat hij zonder moeite vond.

— Ik zie volstrekt geen licht, fluisterde Brand zijn vriend in het oor, weet je wel zeker, dat het hier is?

— Geen twijfel aan, antwoordde Raffles, daar kan ik mij niet in vergissen. We zullen eens zien of we het van de achterkant te zien kunnen krijgen.

Zij gingen een dwarsstraat in, toen nog een en nog een, maar hoe zij ook zochten, zij kregen het huis niet van achteren te zien.

— Ik denk, dat de tuinen van die huizen onmiddellijk grenzen aan de binnenplaatsen of tuinen van de daarachter liggende straat, zei Raffles, terwijl hij stil bleef staan om na te denken.

Hij liep een paar passen verder de straat in en bleef toen plotseling opnieuw staan, terwijl hij zijn vriend wenkte om naderbij te komen.

— Kijk, zei hij, terwijl hij op een leeg huis wees, dat komt ons prachtig

te pas, nu weet ik wat ik doen moet, wacht maar even.

Uit zijn binnenzak haalde hij een klein en nietig uitzierend instrumentje en ging daarmee de stoep van het lege huis op.

Nu toonde Raffles inderdaad, dat hij een volleerd inbreker was, want in het pikkedonker en zonder ook maar het minste geluid te maken, had hij in twee tellen het slot teruggeschoven en de deur geopend.

Brand liep nu ook de stoep op en als twee schaduwen gleden de mannen naar binnen en sloten de deur zachtjes achter zich dicht.

Raffles bleef even staan om het kleine, door hem zelf uitgevonden en vervaardigde instrumentje op te bergen, terwijl Brand in die tijd een elektrische lantaarn uit zijn zak haalde en het lampje deed ontgloeien.

Maar nu ontviel Raffles bijna een vloek. Hij sloeg Brand de lantaarn uit de hand hem toevoegende:

— Doe als de weerlicht dat ding uit, Charles. Vergeet niet dat het huis onbewoond is. Als een of andere voorbijganger op straat ziet dat hier binnen licht brandt, maakt hij alarm en dan zijn we naar de haaien.

Brand kreeg in het donker een hoofd als vuur, zo schaamde hij zich voor deze domme streek.

Op de tast ging het nu voorwaarts, een frisse luchtstroom kwam hen tegemoet, waaruit Raffles afleidde, dat hij de tuinzijde naderde.

Dit was inderdaad het geval. Zij kwamen in de keuken en door een gebroken ruit woei de avondwind naar binnen.

— Dat treft prachtig, Charles, zei Raffles tot zijn vriend, die, om hem in het duister niet kwijt te raken, de slippers van zijn jas vasthield.

— We kunnen nu gemakkelijk naar buiten komen.

Raffles stak voorzichtig zijn hand door de gebroken ruit, schoof aan de bui-

tenzijde de knippen van de deur en trad naar buiten.

Zacht knerpte het kiezel onder zijn voeten.

Hij legde de vinger op zijn lippen om Brand te beduiden vooral zachtjes en voorzichtig te lopen.

Weldra kwamen zij aan een schutting. Raffles gaf Brand een teken, dat hij hem helpen moest en weldra zat hij schrijlings op de niet zeer hoge schutting. Nu hielp hij Brand er ook op klauteren en met een zacht sprongetje stonden zij weer op het kiezel van de volgende tuin.

— De volgende schutting moeten we ook nog over, Charles, zei Raffles en gaf de weg aan.

Raffles sprong op de tweede schutting en hielp Brand er ook op klimmen en zij lieten zich aan de andere kant zakken.

— Waar zijn we hier? fluisterde Brand, die niet erg op zijn gemak was.

— In de tuin van Fox, antwoordde Raffles, nu opgepast. Voorzichtig naar de tuindeur.

Alle vensters van het huis waren in duister gehuld en natuurlijk was de tuindeur gesloten. Het leek wel of de plek uitgestorven was.

Het kleine instrumentje uit de vestzak werd weer voor de dag gehaald, in het slot gestoken en na enige seconden hoorde Brand een kort, droog geklikklak, waaruit hij afleidde, dat de schoot van het slot teruggesprongen was.

Maar de deur ging niet open.

Raffles siste tussen zijn tanden een verwensing.

— De schurken hebben er aan de binnenkant de grendel voorgeschoven, zei hij.

Hij bleef even nadenkend staan en scheen plotseling een besluit te hebben genomen.

Uit een zijner binnenzakken haalde hij een voorwerp, dat veel op een droge batterij geleek. Hij bevestigde aan de po-

len twee geïsoleerde koperdraden en de uiteinden daarvan aan een instrumentje, dat in het duister als goud blonk.

Eensklaps kwam Brand de geur van schroeiend hout in de neus en even daarna hoorde hij iets op de grond vallen.

Het volgende ogenblik echter week de tuindeur naar binnen open en stonden de twee vrienden in een donkere gang. Het was hier, zo mogelijk nog donkerder dan buiten, zodat Brand wel even gebruik moest maken van zijn lantaarn om zich te kunnen oriënteren.

In een oogwenk had Raffles de situatie opgenomen. De gang was ongeveer zes meter lang en aan het einde zag hij een trap, die naar de hoger gelegen étage voerde. Hij luisterde even en hoorde een onbestemd, zwak geluid van boven komen. Op zijn instinct vertrouwend, besloot hij naar boven te gaan.

Brand volgde hem. Deze had in het korte ogenblik, dat het lampje gegloeid had, gezien, dat de schijf, die hij in de hand hield, niets anders was dan hetgeen hij ook werkelijk gedacht had, namelijk een houten schijf, die Raffles eenvoudig in een paar minuten tijd uit de deur had gebrand.

Stap voor stap gingen de vrienden geruisloos naar boven. Hoe hoger zij kwamen, hoe duidelijker zij het geluid, dat zij beneden reeds waargenomen hadden, hoorden. Weldra bleek het hun, dat het een menselijke stem was, een vrouwenstem, die zacht weeklaagde en hilde.

Raffles luisterde even ingespannen en meende toen de stem van Else Walton te horen.

— De ellendelingen, om een weerloze vrouw op te sluiten, kon hij niet nalaten tussen zijn tanden te sissen. Als ze haar kwaad hebben gedaan, zullen ze er voor boeten.

Op de tast ging het weer verder en weldra stonden zij voor een deur, waaronder heel flauw een smalle streep licht scheen.

Raffles legde zijn oor tegen de sponning en hij hoorde nu duidelijk hoe

iemand in het vertrek heen en weer liep.

Hij klemde de tanden opeen, kromp zijn lichaam als een gespannen veer in elkaar en rukte de deur, op een ogenblik, dat hij de voetstappen het verst van zich verwijderd hoorde, open en snelde naar binnen.

Midden in de kamer hing aan het plafond een oude petroleumlamp en bij het licht daarvan zag hij een lange, magera gestalte bij het venster staan.

Reeds strekte de gestalte zijn handen naar het venster uit als wilde hij dat openen, toen Raffles, gevolgd door Brand, op de man toesprong, hem naar de keel vloog en op de vloer slingerde.

Dat alles ging zo snel in zijn werk, dat Fox, want hij was het, die zich in het vertrek bevond, geen gelegenheid had zelfs maar een kreet te uiten. En toen hij op de grond lag, kreeg hij ook geen kans meer daartoe, want in een ommezien was hij met een sterk, dun koord gebonden, terwijl hem een prop in de mond werd geduwd.

Toen dit gebeurd was, gingen Raffles en Brand op onderzoek uit en het duurde niet lang of zij vonden in een aangrenzende kamer Else Walton op de grond liggen, eveneens met touwen gebonden. Zij lag in een zeer ongemakkelijke houding, zonder dat men zelfs de moeite had gedaan haar lot wat dragerlijker te maken. Zij was van pijn en ellende uitgeput en kon nog maar zacht wenen en jammeren.

Toen Raffles binnenkwam, herkende zij hem niet onmiddellijk en waarschijnlijk denkende, dat haar belagers binnenkwamen om haar opnieuw uit te horen, kromp zij van schrik in elkaar.

Raffles snelde op haar toe, nam haar hoofd in zijn armen en voegde haar allerlei lieve woordjes toe, terwijl Brand zich haastte de koorden, die diepe striemen op haar zachte huid achterlieten, los te snijden.

Raffles droeg haar nu naar het andere vertrek, waar hij haar op de divan legde en het meisje zo goed mogelijk troostte.

Zij vroeg iets te eten, daar zij verschrikkelijk flauw was.

Brand zocht alle kasten na, schoof alle laden open en vond eindelijk wat brood en vlees, terwijl hij ook doodgemeedereerd, alsof hij in zijn eigen huis was, naar de keuken ging om thee te zetten.

Alle drie deden zich te goed en toen zij verzadigd waren, stonden zij op en vertrokken. Raffles kon niet nalaten Fox, die dit alles met lede ogen had moeten aanzien toe te voegen:

— Adieu, waarde heer Fox, de volgende keer wat meer succes, hé! Doe me verder het genoegen je vrienden van Scotland Yard, die zoals voor je te hopen is, wel gauw zullen komen informeren naar de stand van zaken, mijn allerhartelijkste groeten. Vooral aan vriend Baxter en Marholm. Gegroet! We hebben lekker op uw kosten gesoupeerd.

* * *

De volgende ochtend was het reeds vroeg druk voor het huis van Fox.

Arbeiders begonnen het plaveisel op te breken en zand aan te dragen. Een vruchtenventer stond er met zijn karretje, terwijl twee leeglopers tegen de muur leunden en demonstreerden, dat zij veel van werken hielden, als tenminste een ander het deed en zij er alleen maar naar behoeften te kijken.

Dit duurde zo de ganse dag en niemand vermoedde in deze lieden politiemannen, die door Baxter waren vermoemd en hierheen gestuurd om een oogje in het zeil te houden en tot daden over te gaan, zodra Raffles zich vertonen mocht.

Eindelijk, tegen het vallen van de avond, toen niemand in het huis enig teken van leven had gegeven, begonnen de politieagenten een beetje ongerust te worden. Een hunner belde inspecteur Baxter op en deze verscheen dan ook weldra op het toneel.

Marholm was met hem meegekomen en beiden stonden enige tijd te beraadslagen wat zij zouden doen.

Eindelijk besloten zij de stoute schoenen aan te trekken en aan te bellen. Maar hoewel zij stonden te trekken alsof zij de klok luidden, deed niemand hen open. Zij werden ongerust en haalden een smid om het slot open te steken. Maar toen deze zijn werkzaamheden begon, ontdekte hij dat de deur volstrekt niet gesloten was.

Door een bang voorgevoel gedreven, stormden de inspecteurs naar binnen en vonden Fox, nog steeds stevig gebonden, op de grond liggen.

Zij haastten zich hem te bevrijden en toen de detective weer spreken kon, was het eerste dat hij zei:

— De heren worden bedankt voor hun klandizie. Als er soms weer eens wat tegen Raffles moet worden ondernomen, houd ik me aanbevolen. Ik heb het nu voor de eerste maal beproefd, maar het is tevens voor de laatste keer. Hij is handiger, slimmer en stoutmoediger dan wij allen tezamen en al wordt er honderdduizend pond uitgelooft, ik doe niet meer mee. Keer mijn portie maar om, ik vind het te gevaarlijk.

De inspecteurs stonden zwijgend om hem heen en begrepen volstrekt niet wat er eigenlijk gebeurd was.

Opeens werd er weer gebeld. Een der agenten, die medegekomen was, maakte de deur open. Een telegramsteller stond voor hem en overhandigde hem een telegram. Juist toen hij de deur weer wilde sluiten, kwam er iemand aangelopen, in wie hij de diamanthandelaar Collgate herkende.

Spoedig bleek, dat deze ook een telegram had ontvangen, dat hem had uitgenodigd zich naar dit huis te begeven, daar de politie hem het een en ander mede te delen had over Raffles.

Het andere telegram was aan Baxter gericht en toen deze het opengescheurd en gelezen had, ontsnapte hem een vloek.

Hij frommelde het telegram in elkaar en wierp het op de grond.

Marholm raapte het op en las:

« John Raffles, alias Lord Lister, heeft hiermede de eer de geniale inspecteur Phileas Baxter van harte geluk te wenschen met het behaalde succes op de Gentleman-Inbreker, die voor hem nog steeds is wat hij altijd geweest is, namelijk de Grote Onbekende. Hij groet u hartelijk en verzoekt u zijn groeten eveneens over te brengen aan die eerlijkste aller diamanthandelaars, Collgate, die

wel blij zal zijn iets van mij te horen ».

Marholm schoot onwillekeurig in een lach.

Maar Collgate, die dat zag, werd woedend en Baxter beet zijn collega toe:

— Lach niet, zeg ik je! Wat een boef! Ik zweer dat ik hem te pakken zal krijgen, het moge kosten wat het kost.

Fox zei niets.

Collgate was een beroerte nabij.

Maar Marholm mocht niet lachen.

HOOFDSTUK IV

BIJ DE ZENUWARTS

Op hetzelfde oogenblik, dat Fox, Baxter, Marholm en Collgate zich woedend maakten over de streken van Lord Lister, zat deze met Brand en Else Walton aan een uitstekend soupetje, dat door de goede zorgen van de Italiaanse kok die reeds jaren bij Raffles in dienst was, was gereed gemaakt en dat door de oude verknochte kamerdienaar Gaston werd opgediend.

Het spreekt vanzelf dat het onderwerp van gesprek liep over hetgeen Raffles pas weer uitgespookt had. Er werd alerhartelijkst gelachen en allen waren in een opgeruimde stemming.

Toen het dessert was opgediend, hief Raffles zijn glas met Champagne op en dronk op de gezondheid van de juwelier Collgate, die hem nu eindelijk terug betaald had, wat hij hem enige jaren geleden tekort gedaan had.

Toen zij gedronken hadden, maakte Brand de opmerking, dat Collgate er voor zijn schurkenstreek nog eigenlijk veel te goed afgekomen was en dat hij wel wat had mogen storten in de armenkas.

Deze woorden brachten Raffles aan het nadenken en hij besloot de juwelier nog wat bloed af te tappen.

Vóór hij naar bed ging, zat hij diezelfde avond nog een uurtje na te denken hoe hij dat het beste en vlugste zou kunnen doen en toen hij eindelijk opstond om zich ter ruste te begeven, scheen het, dat hij al iets bedacht had, want een bijna onmerkbaar glimlachje deed zijn fraai besneden lippen krullen, toen hij zijn hoofd op het kussen neerlegde.

De volgende ochtend stond een grote auto reeds vroeg te wachten voor het fraaie huis in de Cromwellstreet. Henderson zat aan het stuur en wachtte geduldig tot zijn meester zou instappen. Hij behoefde niet lang te wachten, want na enkele minuten verscheen een heer in de deuropening, waarin hij echter onmogelijk zijn meester kon herkennen.

Het was een enigszins gebogen lopend zeeofficier met spierwit haar en wit puntbaardje, wiens uniform met verschillende ordetekens was versierd. Hij daalde met voorzichtige pasjes de stoeptreden af en werd op de voet gevolgd door Else Walton, die er in haar mantelcostuum zeer elegant uitzag.

Vóór de zeeofficier instapte, voegde hij Henderson enige woorden toe, die deze geheel geruststelden, want Raffles had zijn gewone stem gebruikt, welke door de chauffeur uit duizenden zou herkend zijn.

Else Walton hielp de officier instijgen, Henderson klapte het portier dicht, schakelde de motor in en geruisloos schoot de fraaie Rolls Royce vooruit.

Na twintig minuten gereden te hebben hield de auto stil voor het huis van de bekende zenuwarts, dokter Sandrowsky in de Harleystreet.

De marineofficier en de jonge dame stapten uit en lieten zich bij de dokter aandienen. De officier maakte zich bekend als schout-bij-nacht Lord Douglas en stelde Else Walton voor als zijn jonge vrouw.

Hij deelde de dokter mede, dat hij door onaangename familie-omstandigheden genoodzaakt was diens hulp in te

roepen. Hij had namelijk een tamelijk bejaarde neef, die zich reeds vele jaren enigszins zonderling had gedragen, doch de laatste tijd, naar hij meende, tekenen van krankzinnigheid begon te geven. Die neef had een tamelijke onstuimige jeugd achter zich en had destijds veel geld zoek gemaakt. Ouder geworden, wilde hij trachten het verloren geld terug te winnen door zaken te doen. Hij hield veel van diamanten en had daar in de loop der jaren veel verstand van gekregen. Door het lezen van allerlei sensatieberichten in de kranten over Lord Lister alias John Raffles en diens slachtoffer Collgate, die de gentleman-dief pas bij de neus had gehad, was het hem in zijn hoofd geslagen en verbeeldde hij zich nu eens Raffles te zijn, en dan weer juwelier, terwijl hij alle diamanten, die hem getoond werden als zijn eigendom beschouwde.

Lord Douglas verzocht nu dokter Sandrowsky een uur te bepalen, waarop deze de patiënt ontvangen kon, dan zou hij, Douglas, maken, dat deze bij hem kwam. Om de dokter de diagnose te vergemakkelijken, zou hij hem enige diamanten in bruikleen afstaan, om daarmee te experimenteren en te zien of hetgeen Douglas gezegd had, niet met de waarheid overeenkwam. Het beste zou misschien zijn te doen alsof de dokter de diamanten wilde verkopen. Ze waren misschien wel tien duizend pond sterling waard, maar door ze, bij voorbeeld, voor twee à drie duizend pond sterling aan te bieden, zou zijn neef zeker op de koop ingaan en gekalmeerd worden, als wanneer de dokter dan beter zijn maatregelen kon nemen om de patiënt enige tijd onder observatie te houden.

Dokter Sandrowsky toonde veel belangstelling in het geval, stemde volkomen met de zienswijze van de waardige marineofficier overeen en accepteerde de diamanten, die Lord Douglas hem overhandigde. Nog diezelfde namiddag zou hij zijn patiënt gaarne ontvangen.

De marineofficier verliet onder dankbetuiging de woning van de dokter, reed in zijn auto vliegensvlug naar huis en stelde een telegram op, dat hij Brand

naar het naastbijzijnde telegraafkantoor liet brengen.

Een half uur daarna ontving juwelier Collgate een telegram, dat hem zeer verheugde; het luidde:

« Collgate, juwelier, Holbornstreet, Londen.

Begeef u nog hedennamiddag naar dokter Sandrowsky, Harleystreet, 111. Deze heer, die een groot liefhebber is van diamanten, heeft van een onbekende enige stenen gekocht, die waarschijnlijk door Lord Lister aan hem verkocht zijn. De dokter is bereid tegen een kleine schadevergoeding daarvan afstand te doen ».

Het telegram was ondertekend: Inspecteur Baxter.

Collgate kon wel dansen van vreugde. Al was het dan niet gelukt die elendige Raffles gevangen te nemen, hij zou dan toch een gedeelte van zijn eigendom terugkrijgen en dat was toch eigenlijk de hoofdzak.

Collgate gunde zich nauwelijks tijd koffie te drinken, zo zenuwachtig was hij in het vooruitzicht van deze prachtige overwinning en hij besloot inspecteur Baxter uit dankbaarheid een geschenk uit zijn winkel aan te bieden.

Om één uur 's namiddags stond hij reeds voor het huis van dokter Sandrowsky en belde aan.

De huisknecht, die hem opendeed, keek hem met een paar doordringende ogen aan, hetgeen Collgate nog zenuwachtiger maakte. Hij stond te trillen op zijn benen, zijn handen bewogen zich zenuwachtig en hij knipperde voortdurend met de ogen.

De knecht begaf zich naar zijn meester en vertelde hem wie er was.

— Die vent heeft het lelijk te pakken, mijnheer, voegde de man er bij. Hij staat geen ogenblik stil, zijn mond vertrekt voortdurend en zijn ogen vertrouwd ik zeker niet.

— Zo, zei de arts, waarschuwdan Turner en Black, dat zij dadelijk gereed zijn als ik bel. Ik heb geen zin door een gek te worden aangevallen.

Dokter Sandrowsky hield er nog ouderwetse methoden op na en ging niet erg zachtzinnig met zijn patiënten om.

Toen Collgate binnentrad, keek hij hem scherp van onder zijn borstelige wenkbrauwen aan, hetgeen allerminst geschikt was om de zenuwachtige man op zijn gemak te stellen; hem werd een stoel aangeboden, maar de patiënt schoof onrustig op die stoel heen en weer.

Dokter Sandrowsky ontging dit niet.

— Ge zijt nogal zenuwachtig, zoals ik zie, begon hij.

— Dat ben ik ook, zei Collgate, reusachtig zenuwachtig, maar ik zou wel eens iemand willen zien, die dat niet zou zijn in mijn plaats. Die ellendeling van een Raffles heeft mij lelijk bestolen en als ik hem te pakken krijg...

Collgate kon niet verder spreken van woede en dokter Sandrowsky maakte ijverig aantekeningen.

Zodra Collgate weer praten kon, ging hij nog door tegen Raffles te fulmineren, waarbij hij zich zó opwond, dat het schuim hem op de lippen kwam.

Eindelijk besloot dokter Sandrowsky de patiënt over de diamanten te praten. Hij haalde de hem door Raffles overhandigde diamanten te voorschijn en liet ze Collgate zien.

Deze was een beroerte nabij. Toen hij zijn stenen zag, vloog hij op en riep met een hese stem uit:

— Die stenen zijn van mij, geef hier, ik heb er recht op, ze zijn mij ontstolen!

Dokter Sandrowsky, die niet anders dacht of de man zou hem aanvallen, drukte op een belknop en onmiddellijk kwamen zijn twee assistenten Turner en Black te voorschijn, die in een hoek van het vertrek bleven staan, gereed om in te grijpen, wanneer dit nodig mocht zijn.

Collgate, die er niets van begreep, doch met het oog op de gespierde gestalten van de assistenten zag, dat hij er goed aan zou doen zich kalm te houden, zweeg en wachtte tot de dokter wederom het woord tot hem zou richten.

De geneesheer begreep, dat hij de man moest trachten voor zich te winnen en zei, dat hij erg medelijden met hem had,

dat hij zo benadeeld was en dat hij hem daarom gaarne zou willen helpen, maar dat hij toch een klein bedrag moest vragen om zich tenminste enigszins schadeloos te stellen voor het verlies, dat hij zou lijden wanneer hij de diamanten aan hem afstond.

Collgate, die nog tegenwerpingen wilde maken, begreep achteraf, dat dit aanbod zo kwaad nog niet was en ging op het voorstel in. Na enig loven en bieden werden zij het eens voor twee duizend vijf honderd pond sterling, voor welk bedrag de dokter hem een cheque liet uitschrijven.

Toen dit gedaan was, dacht Collgate niet anders dan dat hem de diamanten ter hand zouden worden gesteld, maar toen hij zag, dat de arts daartoe geen aanstalten maakte, vermoedde hij een hinderlaag, werd weer zenuwachtig en begon op te spelen.

Niet zodra had hij echter zijn mond open gedaan of dokter Sandrowsky gaf zijn assistenten een teken. Dezen snelden toe, grepen de ongelukkige juwelier, die zich nu inderdaad als een krankzinnige aanstelde, beet en brachten hem weg naar een gecapitonneerde cel, waar hij te keer kon gaan zoveel hij wilde, zonder zich te kunnen bezeren.

Dokter Sandrowsky besloot hem daar enige tijd te laten om hem te doen bedaren.

Nog diezelfde namiddag kwam de marineofficier terug, om naar zijn bloedverwant te informeren.

— Ik geloof niet, dat de man ongeeneeslijk is, zei de dokter, maar we moeten hem streng aanpakken, daar hij aan waanvoorstellingen lijdt. Hier is de cheque, die hij inderdaad met de naam Collgate heeft ondertekend.

— Mag ik dat papier eens zien? vroeg Raffles.

— Met genoegen, zei de dokter en terwijl Raffles het papier met belangstelling bekeek, haalde hij zijn portefeuille te voorschijn.

— U hebt er zeker niets tegen, dat ik dat compromitterende stuk bij me steek, om mijn neef, wanneer hij hersteld is, het te kunnen tonen, want hij heeft dan waarschijnlijk niet meer het

minste besef van hetgeen hij thans gedaan heeft, niet waar?

— Ongetwijfeld, mylord, zei de dokter en antwoordde op de vraag van Raffles wat hij hem schuldig was: Vijf pond voor de diagnose en tien pond voor tien dagen verpleging. Daarna kunnen we verder zien.

Raffles betaalde de dokter contant, stak de kwitantie benevens de cheque, mitsgaders de diamanten in zijn zak en beloofde spoedig terug te komen, om naar zijn arme neef te informeren. Daarna vertrok hij, vergezeld door zijn jonge vrouw, wederom per auto.

Thuis gekomen kwam Brand hem tegemoet.

— En? vroeg deze, zijn vriend met vragende blik aanziende.

Raffles kon bijna niet spreken van het lachen.

— Ik denk, dat onze vriend Collgate op het ogenblik een koudwaterstraal over zijn body krijgt. Iets wat de schelm voor zijn schurkenstreken, die hij al sedert jaar en dag heeft uitgehaald, zeker wel verdient. Ik ga nu vanmiddag even deze cheque innen en het geld zenden aan het arme Jongensweeshuis, dat volgens de laatste berichten erg kort bij kas is. Dan wordt het geld tenminste goed besteed. Vervolgens ga ik naar Parijs met jullie beiden, om daar eens een paar dagen vakantie te nemen.

Gaan jullie mee?

Charles Brand begon op het vooruitzicht van dit uitstapje te lachen en knikte zijn vriend vrolijk toe, terwijl Else

Walton naar hem toesprong en hem een paar klinkende kussen op beide wangen gaf.

* * *

De volgende dag ontving Scotland Yard een telegram, dat aan inspecteur Baxter was gericht.

Deze was toevallig op zijn bureau en scheurde het telegram onmiddellijk open maar nauwelijks had hij het gelezen of hij liet zijn vuist met een dreunende slag op zijn lessenaar vallen. Hij werd blauw in het gezicht en snakte naar adem.

Op het geluid van de slag kwam Marholm toelopen, deze zag het telegram en las:

« Inspecteur Baxter van Scotland Yard, Thames-Embankment, Londen.

Ik heb juwelier Collgate naar de inrichting voor zenuwzieken van dokter Sandrowsky gebracht. Daar zal hij intussen wel wat op zijn verhaal gekomen zijn. Neem dit telegram mee, dan kunt ge hem verlossen. Ik denk wel, dat hem voortaan de lust zal ontnomen zijn Lord Lister te bedriegen en valse diamanten te verkopen. Verder raad ik u aan mij in het vervolg met rust te laten, anders zou het kunnen zijn, dat ik u ook nog eens naar dezelfde inrichting liet transportereren. En nu gegroet. Met verschuldigde hoogachting,

John Raffles,
tijdelijk te Parijs ».

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE STALEN KAMER

10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS f 3.—** of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS f. 29.50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266